

ČCE HOŠŤÁLKOVÁ

SBOROVÝ ČASOPIS

Otče náš...
chléb náš vezdejší dej nám dnes

1
2025

Neprodejné, určeno pro vnitřní potřebu sboru ČCE Hošťálková

JÁ JSEM CHLÉB ŽIVOTA

říká Ježíš Kristus

Evangelium podle Jana 6,35

ÚVODEM

Chléb; taková prostá, obyčejná věc a přece skutečnost a věc důležitá, velmi důležitá. Možná jsme až příliš namlsaní různými sladkostmi, různými exkluzivními věcmi, že nám to prosté někdy až moc obyčejné připadá málo. A někdy až troufale si možná říkáme, že my si můžeme dovolit něco lepšího než prostý obyčejný chléb. Generace nás dříve narozených má asi ke chlebu přece jen jiný vztah asi také proto, že v našich mladších letech to nebyla vždy skutečnost samozřejmá. Nyní se chléb stal už více či méně věcí symbolickou než jen reálnou. Uvědomme si, že patříme k té části světa, která je bohatá. Je prokázáno, a to nejen statisticky, že asi 20% obyvatelstva spotřebovává asi 80% potravin a na zbývajících 80% lidí zbývá jen oněch 20% potravin. Máme v podstatě všeho dost, ale vážíme si toho, co máme? Nevyhazujeme zbytečně to, co nám nadbývá? Připomínejme si však, že i v naší zemi jsou lidé, kteří mají nedostatek a nehodnotím, zda je to jen jejich vinou. Tak tato prosba modlitby Páně nám připomíná, že přes všechnen náš dostatek jsme v Boží péči a to, že máme dostatek, je vlastně darem. I to, že si na své potřeby můžeme vydělat zdaleka není vždy samozřejmé, a i to má být předmětem naší vděčnosti. Skutečnost chleba má

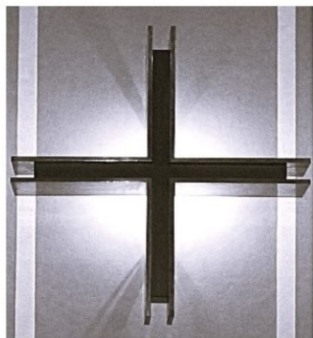
ovšem ještě další rozměr a to je vyjádřeno na fotografii na titulní straně, kde vidíme chléb proříznutý křížem, ukazujícím na Kristův kříž a jeho výrok *Já jsem chléb života*. Tento výrok zapsaný evangelistou Janem je ze situace po nasycení zástupu, kdy tito nasycení za Ježíšem přišli a chtěli ho udělat svým králem. A on jim ukazuje na svůj podstatnější úkol, totiž na záchranu člověka od hříchu a na to, že chléb pro život je v něm. Nebyl v té chvíli pochopený, nerozuměli mu a my mu také tak často nerozumíme. Ježíš Kristus přišel na zem, tedy k nám a mezi nás, aby nám dal život; život vyjádřený chlebem, který smíme každý den jíst, a za který prosíme, a život, který nekončí. A jsme u Velikonoc, které budeme brzy slavit. V oběti a vzkříšení Ježíše Krista máme toto všechno. Prosba o každodenní chléb tak přímo patří ke zvěsti Velikonoc. Tuto velikonoční zvěst si smíme připomínat při společenství Večeře Páně, ať chléb, který přijímáme, bereme symbolicky jako památku, nebo reálně. Bylo by ovšem chybou, kdybychom se soustředili jen na chléb, který každodenně jíme, a na druhé straně se soustředili jen na chléb, kterým je pro nás náš Pán. Obojí patří k sobě a za obojí jsme a budme našemu Pánu Ježíši vděční.

Přejeme vám radostné, pokojné a požehnané Velikonoce.

Milan Michalík

„Zamyšlení na nově otevřený chrám v Hošťálkově“

Miroslav Heryán, září 1975

Připravil jsem pro tvé oči
znamení **KŘÍŽE**.
Zvěstuje evangelium ve dvou liniích.
Svislá míří od země k nebi,
do věčnosti a je obrazem
odvěkého úsilí překročit
hranice vlastních možností,
ale tuto linii příliš záhy
kříží vodorovná bariéra.
Vytouženého cíle nikdy
nedosáhneš vlastními silami.
Vodorovná je linie našeho obzoru,
pozemské bytí,
které se nevzepne vzhůru.
Ale shora přichází pomoc.
Bod zkřížení obou linií
je přesným místem,
kde se sklonila hlava toho,
který zvolal:
DOKONÁNO JEST!
Od této chvíle se toto znamení kříže
stalo symbolem Boží milosti,
která se s láskou a v oběti
sklání do hlubin pozemského
i podsvětího soužení.
I toho, jež tě čeká doma a v práci.

Ale tohle je **ŘECKÝ KŘÍŽ**.
Má čtyři stejně dlouhá ramena,
nestojí na zemi, je znamením
Božího Syna na nebi. (*Mat. 24,30*)
Ramena ukazují do všech stran světa,
celá země je jeho rameny
uchopena a obepjata.
Čtyři úhly kolem stejného vrcholu
uzavírají řecký kříž.
Nevykreslují kříž – jen jeho ohraničení.
Je to skrytý kříž.
Zde v tomto světě spatříš jen obrysy
kříže vítězného Krista Pána.
I ten tvůj kříž je jen konturou
jeho kříže, ale smí jí být –
HALELUJA!
Pravý úhel - úhelník krokvice - je
nástrojem stavbařů a zedníků.
Zkoumají jím své dílo a hodnotí,
je-li řemeslnicky přesné.
Kříž je správný nahoru i dolů,
nalevo i napravo.
Kristus je spravedlivý před nebem
i zemi, před Bohem i lidmi.
Nezůstává nic dlužný napravo, ani
nalevo, u něho není přijímání
osob.
Kdo je na všechny strany neúplatný,
musí mnoho trpět. (*Žalm 34,20*)
Ponesíš za ním skrytý kříž spravedli-
vých, ale tu těžší stranu a
ostřejší hranu nese on, ten prv-
ní, který nesl svůj zjevný kříž
před netečnými zraky vzhůru
na popraviště učiněné oltářem.

Ze „Zamyšlení na nově otevřený chrám
v Hošťálkově“

vybral Milan Michalík

Aurelius Augustin 354 – 430 A. D.

Aurelius Augustin patří mezi největší myslitele křesťanského Západu. Narodil se v roce 354 v severoafrickém Thagaste, po studiích byl učitelem rétoriky v Kartágu, Římě a Miláně. Vedl však nezřízený život, což velmi trápilo jeho matku Moniku, která se za něj velmi modlila a Bůh ji vyslyšel. Jeho duchovní hledání vyvrcholilo v roce 387 obrácením ke Kristu a křtem z rukou milánského biskupa Ambrože. Augustin se stal knězem a od roku 397 byl biskupem v městě Hippo v severní Africe. Když bylo toto město obleženo pohanským kmenem Vandálů, zůstává

Augustin na svém místě. Poslení loď, která mohla z města odplout, a na níž byly naloženy jeho spisy nechává vyložit a místo toho nastoupit uprchlíky, kteří se tak zachránili. Sám při obléhání města v roce 430 zahynul. Augustinovo rozsáhlé dílo ovlivňuje křesťanskou teologii, duchovní život i kulturu až do současnosti.

Aurelius Augustin - VYZNÁNÍ, výňatek z knihy

Veliký jsi, Hospodine, a veškeré chvály hodný, tvá moc je veliká a tvá moudrost bez míry. A tebe chce chválit člověk, částička tvého stvoření, člověk, který vleče břemeno své smrtelnosti, svědectví hříchu a svědectví toho, že se stavíš proti pyšným. (1 Petr 5,5) A přece tě chce člověk, částička tvého stvoření, chválit. Ty ho povzbuzuješ, aby tě s radostí chválil, **neboť jsi nás stvořil pro sebe a nepokojné je naše srdce, dokud nespočine v tobě.**

Dej mi, Pane poznat a pochopit, jestli tě má člověk dříve vzývat než chválit a jestli tě má dříve poznat než vzývat. Ale kdo tě může vzývat, jestliže tě nezná? Když tě nezná, mohl by vzývat místo tebe někoho jiného. Nebo je třeba tě nejdříve vzývat, aby tě mohl člověk poznat? Jak však mohou vzývat, když v něho neuvěřili? Anebo jak mohou uvěřit, když jim nebyl ještě hlásán? (Řím 10,14) **Kdo hledají Hospodina, budou ho chválit, neboť ti, kdo hledají, ho nalézají, a když naleznou, budou ho chválit.** Budu tě, Pane, hledat a zároveň vzývat, a vzývat tě s vírou, neboť jsi nám už byl hlásán. Vzývá tě, Pane, má víra, kterou jsi mi dal, kterous mi vdechl skrze lidství svého Syna, skrze službu svého hlasatele.

*Aurelius Augustin – VYZNÁNÍ, Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří, 2015
vybral Milan Michalik; redakčně upraveno*

Musíme toho naše děti hodně naučit... Chtěl bych, aby se nám podařilo naučit je modlitbě před jídlem. Možná je to ta nejdůležitější modlitba, kterou by děti měly umět. Nejen odzpívat písničku, odříkat říkačku. Hloupé, že se sám přistihuji, jak ji většinou nepořádně, bez soustředění, zastavení, odbudu.

Už jsem řekl, že křesťanství je pro mě (také) vnímání světa. Chtěl bych naše děti a sebe naučit vnímat to, co jím, jako dar. Dokázat si v tuto chvíli před jídlem, nebo po něm alespoň trochu představit tu jeho cestu ke mně.

Vděčnost za život je asi vůbec to nezákladnější přemýšlení. Nevím, zda z vděčnosti vyrůstá víra, nebo víra pomáhá být vděčný. Nejspíš obojí.

Obyčejnou jednoduchou prosbou, díkyem se všední a samozřejmě mění v nevšední a nesamozřejmé.

Martin Luther v Menším katechismu říká dvě důležité věci: „*Bůh dává denní chléb i bez našich prosb, i lidem zlým; my však v této modlitbě prosíme, aby nám to dal*

poznat, a my tak denní chléb přijímali s poděkováním.“ A „Co nazýváme denním chlebem? Všechno, čeho je třeba tělu i životu, to jest například pokrm, nápoj, oděv, obuv, dům, dvůr, pole, dobytek, peníze, majetek, zbožné a dobrotivé manželské partnery, děti a služebnictvo, zbožné, dobrotivé a věrné panovníky, dobrou vládu, dobré počasí, mír, zdraví, kázeň a vychování, čest a úctu, dobré přátele, věrné sousedy a podobně.“

S tím souvisí ještě něco. Také tato prosba je zas trochu i vyznáním víry. Pána Boha vnímám jako dárce: *To, co jsem do této chvíle dělal, jedl, přijímal, bylo od tebe. Přiznávám, že se na tebe nedokážu spoléhat. Přiznávám, že mi tato odvislost na tebe nedochází, že mi je zatěžko si ji přiznat, že mi někdy vadí. Prosím, pomoz mi, ať pochopím, že všechno je od tebe. Nepřestaň, prosím, dávat.*

Dvě generace Izraelců se na poušti učili víře v Boha také tím, že si neměly dělat zásoby many – nebeského chleba. (Ex 16,19) Učily se tak věřit, že jejich (naš) Bůh je Bůh života (a všeho k němu), ne smrti.

Nedávno jsem četl článek o tom, jak u nás už skoro není možné koupit chleba, ze kterého by na druhý den nebyl molitan. Obyčejný chleba je vzácnost. (Leckdo si jej zkouší

pěci sám doma, což není nejjednodušší.) Ale chleba je zároveň něco základního, ne držadlo na nutele, symbol toho, co potřebujeme k životu. Ta prosba je prosbou o to nejnutnější. V modlitbě Páně se vlastně ptáme: *Co je opravdu nutné, co opravdu potřebuji?*

Hned na začátku Bible se ochlebu říká: „*V potu své tváře budeš jíst chléb, dokud se nenavrátiš do země, z níž jsi byl vzat. Prach jsi a v prach se navrátiš.*“ (Gn 3,19) Chleba ti dá práci. Když prosím o chléb, prosím zároveň o sílu k jeho slušnému (pocitivému) získávání. Možná je to i prosba o práci, abych měl kde na chleba vydělat.

Nikoli „*můj chléb dej mi*“, ale „*chléb náš*“. Chléb, který mám, není jen můj. Člověk by neměl jíst sám. A také: možná je tu na zemi dost chleba pro všechny, jen my lidé si ho nejsme schopni mezi sebou rozdělit. Možná bychom se někdy měli modlit i: *Hladovým dej chléb. Nám, co chleba máme dost, dej hlad po spravedlnosti; abychom věděli, co se svých chlebem udělat.*

Sympatičnost prvních křesťanů byla prý v tom, že se uměli „o chleba“ rozdělit, nejen mezi sebou, ale právě i s potřebnými kolem sebe.

V Bibli je lámání a jedení chleba, zasednutí ke stolu, obrazem smíření. Možná je proto v té prosbě i motiv: Dej mi chléb, o který se zvládnou

rozdělit, sílu se usmířit. Než jdeme k Večeři Páně, tak se snažím (u)smířit.

Řecké slovo, které máme do češtiny přeloženo jako „vezdejší“, je docela neobvyklé. A není úplně jednoznačné, zda to znamená: dej nám chléb na dnešek, dej nám chléb zítra, nebo dej nám chléb po všechny dny? Opakem hladu je nenasytnost. Za sebe bych se občas měl pomodlit: Dej mi tak akorát, tolik, kolik potřebuji, dej mi denní příděl. V knize Přísloví jsou věty: „...*nedávej mi chudobu ani bohatství! Opatruj mě chlebem podle mé potřeby, tak, abych přesycen neselhal a neřekl: Kdo je Hospodin? Ani abych z chudoby nekradl a nezneuctil jméno svého Boha.*“ (Př. 30,8-9) Dej mi chléb tedy znamená rovněž: Pomoz mi ke skromnosti nebo k radosti, která si vystačí s tím, co mám.

V Bibli je podobenství o člověku, kterému se na polích hojně urodilo. (Luk 12,16-31) Úroda se mu nevešla do stodoly. Co mám dělat? Už vím, co udělám. Postavím novou stodolu, kam to všechno nacpu. A potom si budu už jen užívat. Jíst a pít a dovádět. Jsem zabezpečen do konce života. A umřel ještě tu noc. Co měl chudák dělat? Nechat to ležet na poli? Možná měl naplnit starou stodolu. To by mu nejspíš bohatě stačilo a ostatní mohl rozdat. Prosba o chléb vezdejší je prosba,

aby nás Pán Bůh také ochránil před pokušením se zabezpečovat, hromadit, chtít se mít pořád lépe a lépe, a vlastně si neprožít přítomný okamžik.

A ještě jedno biblické místo bych rád připomenul. Vyhladovělého Ježíše pokušitel vybízí, aby udělal z kamení chleba a utišil nejenom svůj hlad, ale také potřebu jíst všech lidí. Ježíš mu na to odsekl: „*Nejenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.*“ (Mt 4,4)

Možná bych také občas měl Boha poprosit o nějakou potravu pro svou hubenou duši: o podnět k přemýšlení, o posilu pro víru, o okamžik, kdy ke mně něco promluví z Bible, o něco k rozvoji, o něco dobrého ke čtení, někoho k rozhovoru. Třeba bych se měl nad touto prosbou v Otčenáši zastavit a zeptat se sám sebe, za čím se ženu, jestli se nechci jen najíst, vyspat, jestli neokorávám, neblbnu, neztrácím na vnímavosti, jestli můj život není moc rutina.

A nakonec. V této prosbě o chleba je také prosba:

Pozvi mě, Pane Bože, ke své hostině, do svého království, chtěl bych jíst chleba v tvé blízkosti.

Ondřej Macek – Věty křesťanské víry
Nakladatelství Mlýn, Jihlava 2018
(redakčně upraveno)

*

Jmenuji se David a nikdy na ten den nezapomenu. Blížily se svátky Pěsachu, ale všichni v naší vesnici mluvili o nějakém Ježíši. Léčil nemocné a dělal zázraky, a proto ho lidé následovali. A tak jsem šel i já - malý kluk, který si s sebou vzal trochu jídla v košíku.

Celý den uběhl a najednou se začalo stmívat. Všichni jsme si posedali do trávy na kopci. Teprve tehdy mi došlo, že nás tam musí být tisíce. Lidé si začínali šuškat: „Co budeme jíst?“ Slyšel jsem, jak ti učedníci tomu Ježíšovi říkali, že nemají dost peněz ani jídla pro tolik lidí.

A pak na mě ukázali: „Tady je chlapec, má pět chlebů a dvě ryby. Ale co je to pro tolik lidí?“

Podíval jsem se na svůj košík a nechápal. Co to změní? Jenže ten Ježíš se na mě podíval tak nějak jinak – ne s pochybnostmi, ale jako kdyby věděl, co se stane.

Podal jsem mu svůj košík s pěti chleby a dvěma rybami. Ježíš vzal moje jídlo, poděkoval Bohu a začal ho rozdávat. A najednou se stal zážrak! Jídla neubývalo! Učedníci ho

roznášeli a bylo ho pořád dost. Každý jedl, kolik chtěl.

A potom Ježíš řekl: „Posbírejte zbytky, ať nic nepřijde nazmar.“ Posbírali jsme dvanáct plných košů. Lidé začali křičet: „To je ten prorok! Udělejme ho králem!“ Ale Ježíš odešel sám do hor. Nevím proč, ale nechtěl být jejich pozemským králem.

Zamyšlení

Možná si někdy myslíme, že máme málo – málo času, síly nebo schopností. Ale v Božích rukách se i to málo může stát velkým pozhénáním. Bůh se často oslavuje tam, kde vidíme nedostatek.

Chlapec v příběhu dal to, co měl, i když se to zdálo zanedbatelné. A Ježíš z toho udělal hojnost. Možná i my máme něco, co můžeme Bohu dát – svůj čas, své možnosti, svou víru atd. I když je to málo, v Jeho rukou to bude stačit.

Lidé chtěli Ježíše za krále, který by jim dával chléb každý den, ale On je učil se za každodenní chléb modlit a úsilovně na tom pracovat a poděkovat.

Pán Ježíš přišel dát víc než jídlo – přišel dát věčný život. Proto mu dejme víc než jen své potřeby. Dejme mu svá srdce.

Pavel Kovář

„Nemůžeš tady zůstat zalezlý jako jezevec v noře. Vždyť ti ještě není ani dvacet. Musíš se sebou něco udělat,“ ukončil svou řeč Janův strýc. Jan sklopil oči a čekal. Nechtěl se hádat. Strýc si povzdechl. Když se nedočkal žádné reakce, obrátil se k vchodovým dveřím. Oba vyšli před dům. „Opatruj se, Jane,“ rozloučil se s ním strýc. Když jeho kroky dozněly v dálce a Jan zamířil zpět do domu, zaujal ho nenadálý zvuk. Na vršek plaňky v plotě se posadil malý ptáček a začířikal. Pak ještě jednou a fir... Byl pryč.

Radostný projev tohoto malého stvoření přiměl Jana, aby se zastavil. Bylo to tak dávno, kdy byl jako ten malý ptáček. Dávno? Vždyť to nejsou ani čtyři měsíce ode dne, kdy jeho rodiče odjeli na návštěvu ke známým. O den později zastavilo na příjezdové cestě policejní auto a Jan už věděl, že se stalo něco zlého. Máma s tátou se nevrátí. Už nikdy.

Týden po pohřbu začal znovu chodit do práce. Dřív se občas rozčiloval, když všechno nešlo podle jeho představ. Nyní ne. Plnil své povinnosti svědomitě a přesně, ale

naprosto bez emocí. Po práci občas něco nakoupil v místním obchodě, ale pak šel domů a tam zůstal až do začátku dalšího pracovního dne. Nikam jinam nechodil. Stále dokola si kladl jedinou otázku: *Proč zrovna moji rodiče? Později ho myšlenky dovedly k jeho vlastní smrtelnosti. I když se nestane nic zlého, kolik času mám před sebou? Má vůbec život cenu, když je tak krátký? Vždyť je to vlastně jenom taková lepší čekárna na smrt.*

Dalšího rána se loudal do práce. Vydal se pěšky kolem řeky - vstal dřív a měl dost času. Ponořený do svých úvah nevnímal zpěv ptáků ani šplouchání vody. Z myšlenek ho vytrhl až hlasitý pozdrav. Přicházel od řeky. Ohlédl se a spatřil starého rybáře. Netušil, co ho přimělo sejít k vodě a oslovit ho.

„Dobrý den, vás jsem tady ještě neviděl,“ začal nesměle. Rybář se pousmál: „Musím jít tam, kde jsou ryby. Jinak bych nic nechytit, to dá rozum.“ Na chvíli se odmlčel a dodal: „Proč jste tak ztrápený mladíku?“ „Vy asi nevíte, co se mi stalo...“ odpověděl Jan a než si to stačil rozmyslet, začal rybáři vyprávět svůj příběh. Mluvil o ztrátě rodičů, o tom, jak se cítí prázdný, a nevynechal ani své pochybnosti o smyslu života.

Rybář ho ani jednou nepřerušil. Jen se na něj soucitně podíval a pak

řekl: „Potřebujete najít chléb života. Každý, kdo ho jí, bude mít život věčný.“ Odmlčel se a dodal: „Neměl byste být už v práci?“ Jan sebou trhl, na hodinky a vyhrkl: „To už je tolik? Musím běžet. Na shledanou.“ Po zbytek cesty do práce si umiňoval, že si s rybářem musí ještě promluvit. Když se ale odpoledne vracel, rybáře u řeky nenašel.

Dalších několik dní vstával dříve a schválně chodil do práce kolem řeky, ale rybáře ani jednou nezahlédl. Po práci obcházel místa, kde rybáři obvykle sedávají, ale ani tam neuspěl. Rozhodl se na to jít jinak. Po práci zamířil do místní knihovny a požádal knihovnici o knihy, které by se zabývaly chlebem života. Slíbila, že se podívá do katalogu. Věděl, že to chvíli potrvá, a tak si mezitím vybral útlou knížku z regálu a začal se. Po chvíli k němu knihovnice přistoupila a on jen nerad odložil knihu, do níž se už stihl ponořit. „V katalogu o chlebu života nic nemáme,“ řekla. „Ale možná byste se mohl zeptat pana profesora. Je to velmi vzdělaný muž. Právě teď je tady a slíbil mi, že vám věnuje chvíli svého času.“ Jan s mírnou nervozitou přikývl a následoval ji.

Pan profesor vypadal přesně tak, jak si Jana představoval učence – velké brýle, lehce rozčuchané šedivé vlasy. Jakmile ho Jan pozdravil, profesor bez úvodu spustil: „Tak vy

mladíku hledáte něco o chlebu života, tedy o věčném životě. Je to tak?“ „Ano,“ souhlasil Jan. „Zajímavé téma, to se musí nechat,“ pokračoval profesor. „Ale pokud mohu radit, ušetřete si zklamání a nechte toho. Nic takového jako věčný život neexistuje. Bude lepší, když se podíváte po nějakém hezkém děvčeti a budete mít spolu děti. Vaše děti budou žít dál a pak jejich děti. A tak to půjde pořád dokola. To je jediná forma nesmrtelnosti, kterou nám příroda dokáže poskytnout. Naše těla nejsou stvořena pro věčnost. Smrt máme zakódovanou v každé buňce.“

Na cestě z knihovny měl Jan velice smíšené pocity. Chápal, že mu knihovnice i pan profesor chtěli upřímně pomoci, ale zároveň nedokázal úplně přijmout to, co mu bylo řečeno. Když procházel kolem pekárny, dostal nápad. „Měla byste prosím chléb života?“ zeptal se u okénka. „Chléb života?“ zopakovala po něm prodavačka. Zavrtěla hlavou. „Ten určitě nemáme. Dnes nabízíme žitný, semínkový a výborný kváskový. Pokud byste chtěl něco speciálního, musel byste zajet do pekárny ve velkém městě.“ Jan se usmál. To bylo ono. Vypraví se do velkého města. Tam budou určitě vědět víc. Koupil si pytlík rohlíků a zamířil domů.

Své přípravy na cestu začal ještě téhož dne. Vytlačil z kůlny na dvůr

starý skútr. Děda ho na něm kdysi naučil jezdit. Maminka to nerada viděla, ale táta mu pomohl s opravami a zařídil mu také kurz řízení v autoškole. Skútr byl zaprášený, jeho pneumatiky měly nízký tlak a baterie byla vybitá. Nic z toho pro Jana nebylo vážným problémem. Zklamání přišlo až další ráno. Pršelo, což pro cestování na motorce není nic příjemného. Až po poledni vysvitlo slunce a Jan to vzal jako znamení, že je čas vyrazit.

Cesta mu příjemně ubíhala, skútr ho poslouchal jako nový. Říkal si, že to bude hezký výlet, jenže zhruba po hodině se na obzoru začala stahovat tmavá mračna a zakrátko z nich spustil déšť. Jan zatnul zuby a rozhodl se pokračovat. Měl na sobě motorkářské oblečení vhodné i do nepohody a doufal, že dešti brzy ujede. Po dalších dvaceti minutách mu však bylo jasné, že to takhle dál nepůjde. Déšť neustále sílil a Janovi začínala být na skútru čím dál větší zima. Zpomalil a začal hledat místo, kde by se na chvíli ukryl. Netrvalo dlouho a uviděl malý otevřený přístřešek hned u cesty. Zastavil, zhasl motor a zatlačil skútr dovnitř. Na zadní straně přístřešku našel malou lavičku. Rychle si svlékl bundu i tričko a vytáhl z kufru upevněného na skútru suchý svetr, který si hned oblékl. V tu chvíli si Jan všiml, že se k přístřešku blíží někdo v bundě s

kapucí. Pomyslel si, že asi jde o majitele přístřešku. „Dobrý den,“ pozdravil neznámého. „Dobrý den, vidím, že ses schoval před deštěm. Neboj se, odtud tě nikdo vyhánět nebude. Mohu si k tobě přisednout?“ „Ano,“ odpověděl Jan a bylo mu trochu divné, že neznámý tak přesně uhodl jeho myšlenky a že tyká. U staršího člověka by mu to nevadilo, ale tomuto nemůže být o moc víc než třicet. Lavička byla akorát pro dva. Neznámý usedl a začal hledat v brašně, kterou měl na popruhu u boku. Vytáhl z ní papírový pytlík. „Máš hlad?“ zeptal se. „Ano, vynechal jsem oběd,“ odpověděl po pravdě Jan. Neznámý roztrhl papírový pytlík a Jan uviděl, že je v něm malý bochníček. Rozlomil ho na dvě poloviny a jednu z nich podal Janovi na půlce pytlíku. „Děkuji,“ zareagoval překvapeně Jan. Neznámý vytáhl z brašny láhev a dvě skleničky. „Dáš si se mnou?“ zeptal se. „Není v tom alkohol? Nemohl bych jet dál.“ „Neboj se, je to jenom trocha nezkašeného vinného moštu,“ odušil neznámý.

Dál už jedli a pili mlčky. „Děkuji, moc mi to pomohlo,“ prolomil ticho Jan, když dojedl. „To jsem rád,“ odpověděl neznámý. „Rád jídvám s těmi, kdo mě hledají. Nebo jsi právě nehledal chléb života?“ Jan překvapeně vyhrkl: „Ano, ale jak to víte?“ „Já jsem chléb života,“ pronesl klid-

ně neznámý. „To nedává smysl. Člověk je člověk a chléb je chléb,“ odmítl Jan. „Nebo byl něčím zvláštní ten bochníček?“ „Ne, ten byl úplně obyčejný. Myslím že žitný. Je to uvedeno na tom obalu,“ pousmál se chápavě neznámý.

„Vím, že potřebuješ malé vysvětlení. Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mně, nikdy nebude žíznit. Pokud mne přijímáš, přijímáš můj život. Mé tělo a má krev se za tebe vydávají.“ „Takže nejde o nějaký chléb, ale o mnohem víc,“ přerušil ho Jan. „Ano, pokud mě přijmeš, žiješ na můj účet. Už to není jen tvůj život, ale také můj, který bude žít v tobě. Tak získáš věčný život.“ Na Jana toho bylo trochu moc. Potřeboval o slovech neznámého přemýšlet. Zároveň si byl jistý, že jim porozumět opravdu chce. „Co mám udělat?“ zeptal se po chvíli ticha. „Stačí mě jen přijmout ve svém srdci a vyznat svými ústy,“ řekl mu neznámý. „Pošlu přátele, kteří ti vše potřebné vysvětlí.“ Pak pomalu vstal a odešel do deště.

Zanedlouho začal déšť utichat a jeho kapky prosvěcovalo slunce. Na obloze se objevila nádherná duha. Než Jan vytlačil skútr zpět na cestu, byl si jistý, že pojede už jen domů. Po příjezdu se rychle převlékl z navlhých věcí a začal si vařit vodu na čaj. Ticho v domě přerušilo zazvo-

nění zvonku u dveří. Otevřel a zjistil, že původcem vyrušení je sousedova dcera. Znal ji od vidění, ale nikdy ho nezaujala. „Ahoj,“ pozdravila. „Chtěla bych tě pozvat do mládeže naší církve.“ *Církve? Co bych tam asi dělal?* pomyslel si Jan. „No, možná to není tak dobrý nápad. Dnes probíráme trochu náročné téma,“ zabřebentila rychle a vykulila své velké hnědé oči, když jí došlo, že přemýšlela nahlas. Viděl její rozpaky a chtěl jí trochu pomoci. Proto se zeptal: „Jaké téma probíráte?“ „Chléb života, to asi neznáš,“ dodala a překvapeně si všimla, že se Jan začal usmívat.

Lubomír Čevela

*

**chléb k obživě
a chléb života – Kristus**

Možná nejprve o tom, jak se nedá jíst. Chléb života nelze přijímat tak, jako se přijímá například uzdravení. Pro uzdravení si mohl přijít kdokoli – sám nebo přinesený. Pokud jsem

se dostal k Ježíši a požádal. Stačilo upoutat jeho pozornost, jen se ho dotknout... Vrátili se plni štěstí. Nikdo neodcházel smutný! Radost se šířila po domech, rodinách, vesnicích...

Není možné přijít a vzít si chléb života, jako mnozí z těch, kteří přišli a jedli chléb a ryby. Nasýtíli se a šťastně se vrátili domů. Druhý den ho hledali znovu. Pro chléb života se nepřichází stejně jako pro denní chléb do pekárny. Člověk si koupí bochník chleba a pak s ním jde domů a tam si ho člověk nakrájí, kdy chce, namaže si ho a dá si naň cokoli, co mu chutná, na co má chuť.

Asi v těchto kategoriích přemýšleli ti, kteří v tomto důležitém okamžiku stáli před Ježíšem. A Ježíš, znalý jejich srdcí a myšlenek, říká: „Ne tak! Jíst chléb života – znamená jíst mé tělo a pít mou krev.“

Je to mnohem víc než vzít si cokoli a jít domů! Nemůžete vzít chléb života a jít do svého 'soukromého' života. „Já jsem ten chléb“ – zdůrazňuje Ježíš! Tento chléb nemůžeš jíst, kde chceš a kdy chceš, nemůžeš ho vrstvit, čím chceš.

Jíst chléb života je mnohem víc!

Co to znamená: jíst tělo a pít krev Ježíše Krista? **Znamená to – být JEDNO s Ježíšem. Být z Ducha Kristova.** („Kdo nemá Ducha Kristova, není jeho“ Řím. 8,9) Zna-

mená to – **pochopit poselství z Golgoty, kde bylo obětováno Tělo a prolita Krev.** A poselství z Golgoty je mimo jiné mocným odporem ke každému hříchu. Už nikdy více nehřešte! Už žádné mé choutky, nečistota a hříšné rozkoše. Už žádné sobectví, hněv, nenávist a lež. Už žádné hádky, obviňování a pomluvy. **Neboť pro tyto (mé) chtíce a vášně je prolévána nevinná krev! Pro můj hřích Kristus snáší mou zlobu a zneuctění.**

Být zajedno s Ježíšem – znamená radikálně se odvrátit od světa a hříchu. Znamená to mít v nenávisti i svůj život! Je totiž plný špíny a hříšných tužeb. Být jedno s Ježíšem – znamená zemřít sobě a žít pro Něj.

„Zde je chléb, který sestupuje z nebe“ - je pro nás. Nemusíš za něj platit, nemusíš být moudrý, bohatý, velký. Pán Ježíš tě zve, abys přišel a vzal si. Z jeho života, z jeho Ducha. Chce, abychom opustili starého člověka a oblékli se do nového.

V evangelijním textu Jana v 6. kapitole čteme, že jim chtěl dát chléb života. To, co je rozhořčilo, jak ho měli jíst? Mnozí jsou dnes zahořklí. Vzít si chléb života, a přesto si žít po svém! Vzdát se svých tužeb, svých plánů, dát v sázku svůj život pro Boha a vzít si to, co On dá – to bývá problémem! Mnozí zahořknou a jdou dál svým životem.

A Pán Ježíš, stejně jako tehdy, tak i dnes, nemůže udělat nic, aby je zastavil. Mohl by je totiž zastavit jen tím, že by odvolal to, co řekl.

A to nemohl udělat, protože je právě Chléb života!

**On – Ježíš Kristus – je cesta, pravda a život!
Není jiné cesty!**

Nepromarněme tuto šanci a přijmeme to pozvání od Pána Ježíše Krista – **ON je ten, kdo nás nasytí.** Přeji nám všem pokojné Velikonoce prosycené Kristem.

Pojďme společně za Ním.

Štěpán Marosz

*

Evangelium podle Jana 6,68-69

Troufnu si o sobě říct, že nejsem nějaký gurmán, co se mi dá na talíř, to také obvykle sním. Jediný problém pro mě představuje špenát, který se mi spojuje se školními léty, kdy nás paní kuchařka v případě nedojezení celé porce vracela od okénka zpátky ke stolu a talíř jsme mohli odevzdat, až byl skutečně prázdný. Od té doby

nějak špenát nemusím.

Někdy se ale jídlo promění v nevšední zážitek. Shodou okolností jsme měli nedávno možnost ochutnat iránské jídlo. Na velkém talíři jsme dostali tři pruhy jehněčího masa a jeden pruh kuřecího, k tomu byla rýže s kurkumou a něco zeleniny. Byla to neskutečná dobrota. Vůbec si nevybavuju, kdy jsem jedl jehněčí maso naposled a žil jsem v představě, že jehněčí maso má nějakou divnou chuť. S překvapením jsem zjistil, v jakém bludu jsem žil. Zřejmě záleží na tom, jak to kuchař umí upravit, protože nám chutnalo neskutečně.

Potřebujeme jíst. To je jedna z našich základních potřeb. Pokud je jídlo dobré, dokážeme si ho vychutnat. Ale když je hlad spokojíme se samozřejmě i se suchým chlebem. Bez jídla dlouho nevydřžeme.

Na všechny tyto věci musím myslet, když čtu slova Pána Ježíše v Janově evangeliu „Já jsem chléb života“. Říká to těsně poté, co nasýtil pěti ječnými chleby a dvěma rybami zástup pětitisícový zástup, který ho na základě toho chtěl prohlásit za krále. A když odjíždí na druhý břeh, následují ho, aby viděli další znamení.

Potřebujeme jídlo, které je zdrojem živin a energie pro náš život. Ale Ježíš obrací pozornost svých posluchačů k jinému pokrmu,

který má pro náš život ještě větší důležitost. „**Já jsem chléb života.**“ *Abyste prožili život, který má smysl, abyste prožili život, ke kterému vás postavil váš Otec na tuto zem, potřebujete ještě jiný pokrm. Potřebujete jíst mé tělo a pít moji krev.*

Ani se nakonec příliš nedivím, že když toto jeho posluchači uslyšeli, nerozuměli tomu a pohoršovali se: „Jak nám tento člověk může dát k jídlu svoje tělo?“ A i jeho učedníci říkají: „To je hrozná řeč!“ A mnozí od něho odešli, protože to pro ně bylo už moc. Neporozuměli tomu, co jim chtěl říct. Že se totiž nejedná o pokrm tělesný, ale pokrm duchovní. Že člověk sice potřebuje jídlo, ale kromě toho potřebuje, aby jeho život byl nasměrovaný k tomu, kdo mu život dal, k Bohu.

A když se Ježíš ptá dvanácti učedníků, jestli i oni chtějí odejít, tedy jestli ani oni neporozuměli tomu, co jim chtěl povědět, Petr říká: „**Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života. A my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží.**“

To je zajímavé slovo. Petr tu vlastně vyjadřuje, že **k tomu, aby člověk porozuměl tomu, co Ježíš říká, musí nejprve uvěřit.** Samozřejmě, víra vzniká působením Ducha svatého, na základě toho, že jsme uslyšeli evangelium a oslovilo nás, že Ježíš přišel na tento svět kvůli nám, uvědomujeme si, že ho potřebujeme pro

svůj život. Ale poté, když člověk uvěří, jakoby se mu ještě víc otevřely ty duchovní oči, jakoby se mu otevřely nové obzory, které mu doposud byly skryté a porozumí Božimu záměru pro svůj život.

Porozumí tomu, co měl Ježíš na mysli, když učil svoje posluchače? Ježíše poznáváme postupně, je to postupný proces, kdy se učíme ho následovat, kdy se učíme převádět jeho slova do praktického života. A tak, jak ho poznáváme, tak by se měl náš život postupně i proměňovat k Božimu obrazu. Píšu „měl by se proměňovat“, ale mám přitom obavu, že sám v tom mám značné rezervy.

O to víc jsem ale vděčný za Boží milost a za to, že Pán Bůh má rád i ty, kteří mají rezervy.

Zdeněk Žamboch

*

KREV A TĚLO PÁNĚ

1. Kor.10,16: Není kalich požehnaní, za nějž děkujeme, účastí na krvi Kristově? A není chléb, který láme-me, účastí na těle Kristově?

„Kalich požehnaní.“ Tak se jmenoval poslední kalich, který se podával kolem stolu při židovském hodu beránka. Vlastně to znamená „kalich díkůvzdání“ - jako když se ve Starém zákoně dobrořečí slovy „požehnaný Hospodin.“

Zvláštní, že to jméno zůstalo zachováno i v křesťanské večeři Páně, protože zde se přece podává kalich jenom jednou a nepotřebuje tedy žádné pojmenování. Ale je v tom zřejmý úmysl, který apoštol Pavel záměrně zdůrazňuje, když praví: „Kalich díkůvzdání, za nějž děkujeme.“ Jde o to: také Kristova večeře má zachovat z židovského hodu onen ráz radostné vděčnosti. Vděčnosti za vykoupění. Ten kalich má souvislost s Kristovou krví.

Jde nyní o naše spojení s tímto Božím činem; jak mít jistotu, že se výkupné dílo Pána Ježíše Krista týká také mne. Co když Ježíš zemřel za jiné, ale pro mě to neplatí? Je moje víra dost opravdová, skutečná? A tak to ustanovil Pán Ježíš svou večeří a řekl: „**toto je mé tělo, které se dává za vás**“; „**toto je krev, která se za vás prolévá.**“

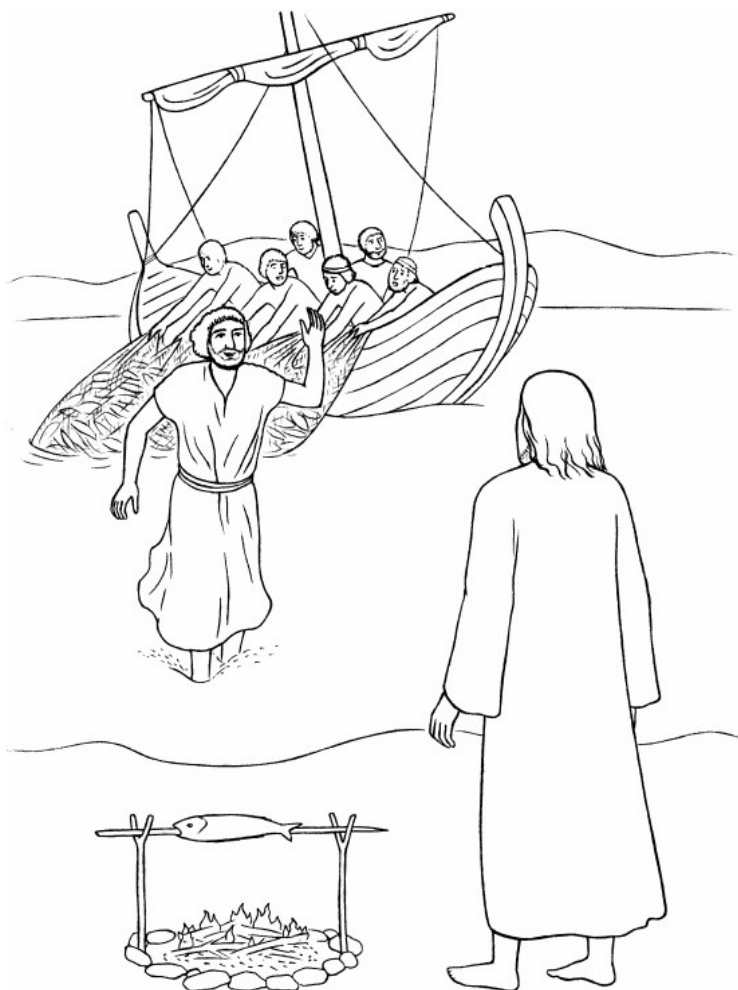
Miloslav Hájek: Vím, komu jsem uvěřil kapitola „Krev a tělo Páně“

Kalich Praha 1983; (zkráceno)

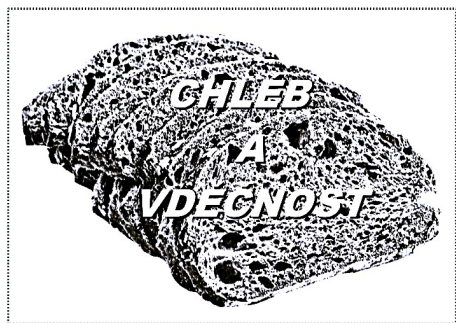
Druhý kvíz - SETKÁNÍ U JEZERA

(Jan 21,1-14)

Kdo se s kým setkal na břehu jezera?

Řešení obou kvízů najdete na straně 43

Vyslovuji prosbu, abych i dnes dostal „chléb vezdejší“ a přitom vím, že mám doma chleba i na pozítří a ani ho nebudu jíst suchý, protože mám na výběr, co si dám na něj. Před šedesáti lety, to jsem ještě jídal nenamazaný chleba, když jsem býval na prázdninách u dědy na Damašku. Na večeri byly vždy brambory nebo chleba s mlékem nebo kyškou. Prarodiče měli krávu, a tak mléko bylo kvalitní a o chlebu říkali, že je dobrý, protože ho pekl pan Zemánek. Myslím, že jsem tehdy ještě neuměl rozeznat dobrý chleba od horšího, ale všichni kolem mě ho chválili, tak jsem tomu věřil, že je opravdu dobrý.

Když jsem ale býval na prázdninách u strýce, který býval asi sto metrů od dědovy chalupy, tam už býval i na večeri chleba namazaný. Vzpomínám, jak jednou jeden z bratranceů reklamoval, že chleba je jenom s máslem a strýc začal mluvit o svém dětství, kdy byli vděční i za to máslo, protože nebylo každý den a dnešní generaci už to nestačí a vymýšlí, co všechno by si ještě na ten chleba

naložila. Mírné napomenutí v těch jeho vzpomínkách tam pro nás bylo. *Takové připomenutí skromnosti a vděčnosti.*

Prosíme: „Dej nám dnes.“ Zájmeno „nám“ nás vytrhuje ze sebestřednosti a připomíná, že jsme součástí společenství, na kterém nám má záležet a nemyslím jenom na společenství církevní. Žijeme mezi lidmi v rodinách, na ulicích, vesnicích, městech a každý máme svůj díl odpovědnosti, jak se nám společně bude žít. Občas se dostaneme do situace, která vyžaduje naši pomoc a my budeme v pokušení říci to kainovské: „Copak jsem strážce svého bratra?“ Nebo aspoň zalitovat toho, že jdu dnes touto cestou. Kdybych šel jinudy, nemusel jsem se teď rozhodovat, jestli ano nebo ne. Zájem o druhé nebo spíše nezájem ukazuje podobnosti o nemocném chudáku Lazarovi, který ležal u vrat boháče, který hodoval každý den. Zajímalo by mě, jestli tomu boháčovi chutnalo, když tam viděl toho chudáka, který se toužil najíst aspoň toho, co spadne ze stolu. Možná mu doopravdy chutnalo, jsou takoví lidé, kteří se o jiné zajímají jen jako o zdroj možného zisku, jinak ne. Ti se taky hodně starají o to, aby jim ze stolu nic nespadlo.

Ještě tam máme slovíčko „dnes“, které nám připomíná, že každý den má dost svého vlastního trápení. Sřetává se tady naše ustaranost s vírou v to, že nebeský Otec ví, co k

Otče náš... chléb náš vezdejší dej nám dnes

životu potřebujeme a že zítřek bude mít své vlastní starosti. Jsme vybiřeni k pohledu na nebeské ptactvo, které neseje, nežne a nesklízí do stodol. Už někdy koncem listopadu, jsem si všiml, že ptáci začali nalévat na kuchyňské okno, jakoby chtěli naznačit, že je čas vytáhnout krmítko. Tam dáváme slunečnicová semena a ještě máme na švestce pověšenou drátěnou klíčku, kam se vejdou tři lojové koule. Někdy se přes pootevřené žaluzie dívám, jak se s dychtivostí vrhají ke krmítku a na vedlejším stromě semena loupou a pojídají. Celou zimu mají hojnost. Však taky když jsem je nedávno pozoroval, zdálo se mi, že sýkorky modřinky jsou velké jako koňadry a koňadry jako malí kosi. Když ale otevřu okno, abych do krmítka dosypal slunečnici, rozprchnou se vždycky na všechny strany, jako by ani nevěděli, že jsem to já, který jsem z odřezků stloukl to krmítko, nabarvil na zeleno, nahoru přišrouboval červenou plechovou stříšku a starám se, aby si vždycky měli pro co přiletět. Pozorují mě zdaleka a vrátí se až okno zavřu a není mne vidět. V létě ale sýkorky sbíraly mšice na švestce a rybízu, tak jim to přičítám k dobru jako jejich projevu vděčnosti.

***Dobrořeč duše má Hospodinu a
nezapomínej na žádné jeho
dobrodiní.***

Lubomír Smílek

Strašně nerada vidím nebo slyším, že se plýtvá jídlom. Natož tak chlebem. Mám úctu ke chlebu.

Nevyhodím ani kousek. Zpracuji jej na topinku, všelijak. Jednou mně zůstával malý krajíček v chlebníku a já ne a ne ho dojíst. Až byl úplně okoralý, říkám si, nu což, a krajíček jsem doslova položila do odpadkového koše. Do minuty byl krajíček zpátky přibalen k těm málo zbytkům pro prasátka na Damašku. Jednou jsem viděla ve filmu, jak se studenti ve třídě předhánějí v tom, komu se podaří namazaný krajíc chleba vyhodit tak, aby se přilepil na strop. No, to bylo na pár facek, hlavně pro tvůrce toho filmu.

Chléb se nikdy neomrzí. Jak rádi po něm sáhneme, když cítíme, že těch koláčků, croissantů a rohlíčků už bylo dost. Není nad vůni čerstvého vypečeného bochníku chleba.

V době Pána Ježíše nebylo tolik jídla na výběr jako dnes, domnívám se. Chléb byl vždycky tím nejvzácnějším pokrmem. I při Večeři Páně bereme chléb jako symbol drahého Těla Páně.

To Pán Ježíš věděl, když nás učil slova modlitby. Nabádá nás, aby-

chom o chléb prosili na každý den s takovou nutností, jako bychom prosili i o jiné věci. O posvěcení Otce jména, příchodu Jeho království, odpuštění hříchů. Snad si uvědomujeme, že Pán Ježíš dobře věděl a ví, jak je pro naše životy důležitý pokrm a proto slova prosby o chléb stanovil.

Vždycky jsem přemýšlela nad tím, zda se v modlitbě jednalo pouze o ten kus jídla, nebo znamená to slovo i ten známý obraz „chléb života“, zda jde o dvojí smysl. Neprosíme zde o chléb života, ale o chléb vezdejší. Přesto se hojně pojmu „chléb života“ používá, je to Slovo Boží. Ale o tom až jindy a třeba někdo povolanější.

Náš nebeský Otec dobře ví, že jsme jen prach a že naše tělo potřebuje pokrm. Tak nás stvořil a tak se o nás podle toho stará. Každý z nás je v jiné životní fázi, v jiné situaci. Ale pro každého z nás je pokrm tak důležitý. Když člověk přestává jíst, klesají jeho nálady, motivace, na nedostatek jídla může i zemřít. Mdlé tělo oslabené hladem bude těžko upřímně oslavovat Pána za jeho dobrotu.

V životě křesťana sice nastávají situace, kdy se dobrovolně vzdá jídla v rámci půstu. Když cítí potřebu určité věci si vyprosít, vyjasnit, utužit si svůj vztah k Pánu Bohu. Do takového půstu ale má člověk vstu-

povat s upřímným srdcem a ne s postranními úmysly. Jako například „třeba při tom zhubnu“. Na to jsme malí páni a Pán Bůh do nás dobře vidí. Jak potom může takový půst požehnat? A jen tak mimochodem, nevymizela u nás úplně potřeba někdy si dát na to čas a postit se? Já nemám svědomí v této věci úplně čisté.

Pán Ježíš také chodil v těle. Jaké štěstí pro nás. Věděl, jak je to, když ti kručí v žaludku, když máš žízeň. Není to naprosto senzační, že Pán Bůh poslal svého milovaného Syna na zem, aby zde zakusil všechno, co je údělem člověka, tedy kromě hříchu? Že Otec nebeský, Pán pánů a Král králů pamatuje na všechny naše potřeby, že se o nás s takovou láskou stará. Kéž si to každodenně uvědomujeme. Kéž si při jídle uděláme aspoň tu kratinkou chvíli a za to, co máme před sebou na stole, Mu poděkujeme. Vděčnost za vše, co bereme, je namístě. Vděčnost spolu s děkováním, chválením a oslavováním Pána buduje ten nádherný tunel, který vede až do síně Svatého. Tehdy se Pán Bůh z nás jistě raduje a s Ním i všichni andělé.

Je dobré si připomínat skutečnost Božího království, a že každý by se snad rád, až opustí tento svět, dostal do přízně nebeského Otce, Jeho milosti a lásky, která potrvá navěky. Nemysleme si, že je dobré, když se

tímto životem jen tak zbytečně pro-
jíme, propracujeme, prodovolenu-
jeme, proodpočíváme, prosportuje-
me, pronávštěvujeme, prospíme. V
Bibli je napsáno: „Jíme-li, jíme Pá-
nu, a také nejíme-li, nejíme Pánu.“
Také v Bibli čteme, že cokoli dělá-
me, tak to dělejme jako bychom dě-
lali Pánu.

Zde si můžeme plně uvědomit
svou závislost a propojení našeho
života s Pánem, s Jeho plány pro
nás. Nezapomínejme na skutečnost,
že Bohu na nás není skrytá jediná
věc, a že se jednou budeme za vše
před Ním zodpovídat. Když se nad
tím zamyslím, on ten život vůbec
není tak jednoduchý a kdo z nás si
často neklade otázku, dělám toto
nebo ono dobře?

**Ó moudrosti Boží, přijdi na nás
všecky!**

Marta Jakubíková

2 Kor. 5,14-21

Pán Ježíš je mrtvý. Nastává noc
Velkého pátku. V této noci se ode-
hrává velká změna. Od této chvíle
se Bůh dívá na Pána Ježíše jinak.

Bůh vidí a přijímá Ježíše jako oběť.
Ježíš Kristus se stává tím Berán-
kem, do kterého se soustředí všech-
ny oběti nařízené Bohem k usmí-
ření jeho hněvu. Zákon se nemění,
stále platí – duše, která zhřeší, ta
zemře. Stále platí, že s Bohem se
člověk smiřuje obětí. Ale zatím co
dřív, když lidé poznali, že zhřešili,
si Bůh přál, aby mu lidé oběti při-
nášeli, to znamená, oběti Bohu **dá-
vali**, od této noci si Bůh přeje, aby
každý, kdo poznal, že se s Bohem
potřebuje smířit, oběť **přijal**. Od té-
to chvíle Bůh odmítne všechno, co
mu lidé budou přinášet, nabízet či
dávat na usmíření. Nic se nevyrovná
oběti Jeho milovaného syna Pána
Ježíše Krista. V době, kdy apoštol
Pavel psal list do Korintu, z něhož
je text našeho uvažování, mělo pro
lidi slovo oběť jiný význam, než má
pro nás dnes. Například, když my
říkáme, že přinášíme oběti pro své
děti, chápeme to tak, že se vzdává-
me něčeho, na co máme nárok, třeba
peněz nebo času, v jejich prospěch.
Křesťané v Korintu, kteří pochá-
zeli jak ze Židů, tak z pohanů,
však chápali, že oběť je určena ke
smíření, k obnovení narušeného
vztahu mezi člověkem a Bohem. To
je také hlavní důvod, proč přišel Pán
Ježíš na tuto zem. Aby se stal obětí,
která nás smíří s Bohem, umožnil
tak obnovení narušeného vztahu a
tím i naše nové zapsání do knihy

věčného života. Tato noc i nás věřící křesťany rozděluje na ty, kteří se dali smířit s Bohem a na ty, kteří s ním smíření nejsou. Proč by jinak apoštol Pavel psal slova o tom, že se mají dát smířit s Bohem do sboru, kde byli pokřtěni lidé, kteří se scházeli, aby slyšeli slovo Boží, modlili se, vysluhovali Večeři Páně? Apoštol vede Korintské k tomu, aby se podívali na Krista jinak. Píše jim: *Ačkoli jsme dříve viděli Krista po lidsku, to znamená jako učitele, proroka, jako toho, za kterým lidé chodili pro uzdravení, nyní ho už takto neznáme. Ano, on tím vším zůstává, ale já jsem pochopil, že se na Krista musím podívat Božím pohledem, jako na oběť, kterou si On sám vybral k usmíření svého hněvu.*

V uplynulých letech, měsících, týdnech a dnech, jsme spolu s ostatními lidmi oslavovali Ježíšovo narození, poslouchali jeho učení, chodili za ním s prosbami o pomoc. Ale této noci ten, který uzdravoval, uváděl v úžas svými mocnými činy, křísil mrtvé – je mrtvý. Lidé ho přestali vyhledávat, dokonce nepřišli ani na pohřeb. Nezůstal po něm žádný majetek, nic co by lidi k němu přitahovalo. Na kříži nevisel Ježíš ze zlata, ze slonoviny nebo z ušlechtilého, pěkně nalakovaného dřeva. Viselo tam mrtvé zkrvavené nahé lidské tělo. Naplnilo se to, co je napsáno v proroctví Izajášově:

„Neměl vzhled ani důstojnost. Viděli jsme ho, ale byl tak nevzhledný, že jsme po něm nedychtili.“ Na tomto těle Pán Bůh rukama lidí vykonal to, co jsme si zasloužili my za svoji neposlušnost, za to, že jsme jeho slovo nebrali vážně. Ale právě tuto noc se Pán Ježíš svým mrtvým, ubitým, zkrvaveným a zneuctěným tělem stal tím, k čemu byl Bohem poslaný na tuto zem. Stal se jedinou pro Boha přijatelnou obětí, kterou je On ochoten přijmout k usmíření svého hněvu vůči nám. Opět u proroka Izajáše můžeme číst: *„Hospodinovou vůlí bylo, aby položil svůj život v oběť za vinu.*

Nastává noc Velkého pátku, Pán Ježíš je mrtvý, leží v hrobě. On už pro naši záchranu neudělá nic. Ani Bůh už nic víc neudělá. Teď očekává náš krok. Buď přijmeme nabízené smíření skrze ukřižovaného Pána Ježíše, nebo odmítneme se všemi důsledky, které toto rozhodnutí nese. Pokud se rozhodneme přijmout oběť Pána Ježíše, jak to udělat? Naším vyznáním, tak, že řekneme **své ano**. Může to být nahlas nebo potichu. To naše ano tam prostě být musí. Proč je to naše „ano“ tak důležité? V našem sborovém domě je kříž natřený pěknou bílou barvou, ale kříž, na kterém zemřel Pán Ježíš, byl celý od krve. Byla to krev Božího beránka, jak je také Pán Ježíš v Bibli nazýván. Je to

odkaz na událost vysvobození Izraelce z egyptského otroctví, kdy Izraelci, aby se vyhnuli smrti všeho prvorozeného, měli zabít beránka a svazčkem yzopu jeho krví potřít veřeje dveří. Kde byly potřené dveře, tam nikdo nezemřel, kde nebyla krev na veřejích, tam všechno prvorozené pomřelo. Izraelce tehdy nezachránil mrtvý beránek ani jeho krev v misce. Zachránil je nenápadný, ale životně důležitý úkon přenesení krve na veřeje dveří. Nás nezachrání před Božím věčným zatracením a hněvem krev Ježíše Krista pokud, ji necháme na kříži. Zachraňuje nás nenápadný, ale životně důležitý úkon přenesení krve oběti Pána Ježíše Krista na sebe nenápadným, ale důležitým slůvkem **ANO**. *Ano, Pane Bože, přijímám krev oběti Pána Ježíše Krista, přijímám odpuštění, které mně v ní nabízíš, a skrze tuto krev přijímám také smíření s Tebou.* A musíme to udělat každý sám za sebe. Nemohou to za nás udělat rodiče, nemohou to za nás udělat naše děti, ani bratři a sestry. Neudělá to za nás žádný církevní obřad, ani pohřeb z kostela. Každý sám za sebe se budeme před Bohem zodpovídat, zda jsme přijali Jeho nabídku ke smíření.

Pán Ježíš, jehož zmrtvýchvstání si připomínáme v neděli, nás vede, vyučuje, napomíná atd. Nový život však dává Bůh těm, kteří se s

Ním dají smířit **skrze Kristovu oběť**. Proto i nám Bůh domlouvá skrze apoštola Pavla:

Dejte se smířit s Bohem.

Jan Kovalda

Žijeme v turbulentní době a právě teď si mnozí z nás uvědomujeme, jak málo skutečných jistot kolem nás je opravdu skutečných a jak málo se můžeme opřít o věci, které jsme ještě včera vnímali jako pevné pilíře našeho života.

Když se zamyslím nad životem lidí v Ježíšově době, tak jasně vidím, že lidé v minulosti neměli zdaleka tak zajištěný život, jako my dnes. Neexistovalo sociální a zdravotní pojištění, lékařská péče byla velmi omezená a lidé byli svědky neustálých válek, kdy si silnější přivlastňoval to, co patřilo slabšímu.

V současnosti se nám mnohé z našich jistot když ne zhroutily, tak se přinejmenším vkrádají do naší mysli myšlenky, že to, na čem jsme doteď lpěli, se může stát brzo minulostí.

Tato situace má ale možná jeden pozitivní efekt. Když vidím, že se

nelze spolehnout na člověka, mohu svou mysl obrátit k tomu jedinému, který je opravdu spolehlivý.

A to je Bůh.

Právě v nejisté době vynikne spolehlivost Božích zaslíbení. Právě v době, kdy mi není nejlépe, se přimykám ke svému Spasiteli úžeji než dříve. Už jsem to mnohokrát zažil. Pak se ale nabízí ještě jedna úvaha. Nebylo by lepší tento intenzivní vztah s Bohem držet stále a nejen, když jsem v úzkých? Nestydím se vlastně sám za sebe, že si běžně vystačím bez Boha a musí přijít nějaký průšvih, abych se na něj opravdově obrátil?

Nepochybuji o tom, že tak jako já každý zkušenější křesťan má nějakou svoji „rutinu víry“ – věci, které dělá, protože se mu už za ta léta v církvi vžily. Součástí toho je i kontakt s Bohem – jak intenzivní, je individuální otázka.

Nicméně do této rutiny přicházejí chvíle, kdy mně něco výrazně zasáhne, dotkne se mně a potřebuji intenzivní kontakt s Bohem.

V takové chvíli dělám jediné:

„Otče náš“ – oslovím Boha.

*„Chléb náš vezdejší dej nám dnes“
– přednesu mu své prosby.*

On ten chléb náš vezdejší přece není jen jídlo. Je to zajištění všeho potřebného pro můj život. Má práce, zdraví, domov, životy mých blízkých.

Není sobecké prosit za sebe a mé blízké? Není. Nejprve je třeba dát do pořádku věci kolem mě a teprve mohu přistupovat k něčemu širšímu.

Na závěr bych chtěl napsat jednu pro mě důležitou poznámku:

Tento verš je pro mě návodem, jak mohu a mám k Bohu přistupovat, v pokoře a oddanosti ke svému milujícímu Pánu, do jehož rukou se kladu a na němž jsem cele závislý.

Martin Čevela

V křesťanských kruzích se často mluví o něčem nazývaném „jít s Bohem na hlubinu.“ Pro mě osobně to dlouhou dobu znělo tak nějak tajuplně, nesrozumitelně. Co si má pod tím „obyčejný člověk“ představit? Nikdy jsem se tímto tématem moc nezabýval ve smyslu toho, že bych jej nějak extra studoval, poslouchal různá slova a kázání zaměřená na toto téma a tak podobně. V poslední době jsem měl ale pár podnětů, setkání a rozhovorů, které mě přiměly se nad tímto slovním spojením trochu víc zamyslet. A zjistil jsem, že když se mám nad něčím

opravdu pořádně zamyslet, nejlepší je, když si všechny ty myšlenky sepíšu a dám jim nějakou formu. No a tímto tak nějak vznikl tento článek zabývající se tím, co si já osobně pod tím tajuplným slovním spojením „jít s Bohem na hlubinu“ představuji, a jak to prožívám.

Bůh nás volá k tomu, abychom s ním šli na hlubinu

Pokud to s Bohem myslíme vážně a chceme naplnit Jeho vůli v našem životě, nemůžeme si vystačit s „tradičním křesťanstvím.“ Naplnění Jeho vůle a využití potencionálu, který do nás vložil si žádá víc než jednou týdně zajít do kostela. Dokonce ani každodenní čtení Písma a každodenní modlitba není dostačující, pokud je to vše jen nějaká forma tradice, zvyku. Bůh nás volá k větším věcem, volá nás k hlubokému osobnímu vztahu. Říká: „*Zbavte se svých tradic a začněte žít se mnou naplno. Já nejsem v tradicích ani rituálech, jsem tady a teď stejně tak jako jsem byl v těch dávných příbězích z Bible. I dnes se dějí zázraky. Nejsem omezen časem ani prostorem. Jsem stále stejný; od věků na věky. Má vláda je bez konce. Jsem váš Otec, pojedte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi, a já vám dám své odpočinutí. Chci s vámi mít hluboký osobní vztah, Já jsem osobní Bůh. Já jsem vás stvořil, Já vás znám,*

přede mnou si nemusíte na nic hrát. Přijďte ke mně takoví, jací jste, Já vás nevyženu ven, proměním vás a dám vám život. Pojďte se mnou na hlubinu.“

Všední Bůh

Začátkem všeho je uvědomit si, že Hospodin je Bohem všedních dnů stejně tak jako těch svátečních. Jít s Bohem na hlubinu znamená žít s ním každý den. Všední dny jsou často plné stereotypu, fádnosti, starostí i radostí. Dost často je těžké vidět v nich Boží přítomnost. Někdy nás život zavalí pocity marnosti a ztrácíme smysl toho všeho, i naší víry. Právě ve všedních dnech se odehrávají ty nejdůležitější duchovní bitvy.

Často máme pocit že Bůh není ve všedních dnech přítomný. Proti-jedem na tuto duchovní apatii je uvědomění si rozdílu mezi pocity a vírou. Víra a pocity jsou dvě naprosto rozdílné věci. Víra vyžaduje důvěru v Boha, zatímco pocity jsou závislé na našich emocích. Víra nás pobízí k tomu vykročit vpřed s Bohem, nezůstávat stát na místě. Pocity nás uvěznují v tom, jak se zrovna cítíme. Víra vychází ze slyšení Božího hlasu. Pocity vychází z našeho vlastního vnitřního hlasu. Víra závisí na Bohu. Pocity závisí na nás samotných a okolnostech. Víra a naděje jdou ruku v ruce. Pocity jsou velmi turbulentní, přichází a odchá-

zí. Na víru se lze spolehnout. Pocity nejsou špatné, jen nejsou spolehlivé. Bůh je s námi stejně tak tehdy, když Ho „necítíme“, jako když Ho „cítíme.“ Víra a Boží přítomnost není závislá na pocitech!

Abychom slyšeli Boží hlas, musíme ztlumit hlas tohoto světa. Bůh se s námi setkává v tichu, rozjímání a ztišení. Setkává se s námi v Písmu, modlitbě, adoraci, jiných lidech.

Bůh se s námi setkává tam, kde zrovna jsme. Ježíš se vždy setkával s lidmi v jejich konkrétní situaci. Ježíš je ve svém Duchu přítomný tady a teď. Bůh nás posílá být jeho světlem tam, kde zrovna jsme. „*Tam kde tě Bůh postavil, tam můžeš být svatým. Pokud jsi učitel, buď svatý učitel. Pokud jsi řemeslník, buď svatý řemeslník. Pokud jsi mnich, buď svatý mnich*“ (sv. Justin Popovich). K tomu abychom sloužili Bohu naplno nepotřebujeme být v nějaké formální duchovní službě. Bůh potřebuje svá světla všude. Máme být naplno světlem tam kde zrovna jsme, v naší práci, v našich vztazích, rodinách...

Když na nás dopadá tíha tohoto světa, skličuje nás myšlenka že musíme mít všechno pod kontrolou, že musíme všechno zvládat, Bůh to občas vidí jinak. „*Někdy je tou nejduchovnější věcí, kterou můžeš udělat odpočívat.*“ (Craig Groe-

schel)¹ Prostě svou starost složit na Něj a odpočinout, nebýt na to sám, ale s Ním. „*Obavy a úzkost nám nepomáhají. Ukazují nedostatek důvěry v Boha. Když vše vložíme do Jeho rukou, jsme osvobozeni od zbytečných obav.*“ (sv. Paisios z Athosu) Pamatujme si: „*Pokud je to dost velké na to aby ses o to strachoval, je to dost velké na to abys se za to modlil.*“ (Craig Groeschel)

Vidět zázraky

Všední život nás často vede k tomu, že přestáváme používat náš duchovní zrak. Přestáváme vidět zázraky a Boží přítomnost ve všedních věcech. Necháme se zastrašit tíhou života a úkolů, které jsou před námi. Bůh nás zve k tomu, abychom viděli život z Jeho perspektivy. Abychom Jej každého dne prosili o to, abychom viděli věci Jeho úhlem pohledu. „*Za časného jitra vstal sluha muže Božího, vyšel ven, a hle, vojsko s koni a vozy obkličovalo město. Mládenec Elišovi řekl: „Běda, můj pane, co teď budeme dělat?“ Odvětil: „Neboj se, protože s námi je jich víc než s nimi.“ Potom se Eliša modlil: „Hospodine, otevři mu prosím oči, aby viděl!“ Tu Hospodin otevřel mládenci oči a on uviděl horu plnou koní a ohnivých vozů okolo Eliši.*“ (2. Královská 6,15-17)

Jedinečný vztah s Ježíšem

Ježíš nás volá k hlubokému vztahu, který je naprosto jedinečný.

Je v něm skryto jedno z tajemství víry. Ježíš je Bůh, kdo vidí jej, vidí Boha Otce.² Tedy kdo má osobní vztah s Ježíšem, má osobní vztah se samotným Bohem.

Každý člověk je do tohoto vztahu zván. Nikdo není natolik špatný, aby nemohl s Bohem navázat osobní vztah. Zároveň nikdo není natolik dokonalý, aby tento osobní vztah nepotřeboval. Člověk byl pro tento vztah stvořen.³ Smyslem života je vztah s Bohem a vztahy s ostatními lidmi.

Pevný vztah s Ježíšem je založen na upřímnosti. Mluvme s ním na rovinu, On to snese. Někdy nás možná život přivede do stavu, kdy budeme zpochybňovat svou víru, Boží podstatu a dobrotu. Řekněme mu narovinu, co cítíme. Satan nevyhrává tehdy, když mluvíme s Bohem narovinu o svých pochybnostech a pocitích. Vyhrává tehdy, když se přestaneme modlit.

Nebojme se své lidskosti

Satan se nám bude snažit namluvit, že nejsme dost dobří. Dost dobří pro vztah s Bohem, dost dobří proto, aby si nás mohl použít. Bude nám namlouvat, že jsme špatnými křesťany, bude nám předhazovat naše chyby a naši lidskost. Nevěřme tomu. Satanovým cílem je zpochybnit naši identitu a narušit náš vztah s Bohem. Pravdou je, že Bůh si za své služebníky nevybírá dokonalé, ale

ochotné. Bůh si použil Noa, i když věděl že se opije.⁴ Bůh si použil Já-koba, přestože věděl, že bude lhát.⁵ Bůh si použil Mojžíše, přestože věděl že zavraždí.⁶ Bůh si použil Rachab, přestože byla prostitutka.⁷ Bůh si použil Jonáše, přestože věděl že uteče.⁸ Bůh si použil Davida, přestože věděl, že naplánuje vraždu a bude smilnit.⁹ Bůh si vyvolil Pavla za svého služebníka, přestože dříve pronásledoval a zabíjel křesťany.¹⁰ Nikdo z výše jmenovaných nebyl dokonalý, přesto si je Bůh vyvolil a použil. Mají však něco společného, byli ochotní nechat se Bohem použít.

Nezáleží na tom kolikrát selžeme, jediné, na čem opravdu záleží je, že znovu vstaneme a půjdeme dál na cestě za Bohem. „*Spravedlivý, i když sedmkrát padne, zase povstane...*“ (Příslaví 24, 16) „*I když spravedlivý člověk selže tisíckrát denně, znovu povstane a bude to počítáno za vítězství.*“ (Efraim z Arizony)

Ti, ke kterým mnozí lidé vzhlížejí jako k velkým lidem víry se tak sami častokrát vůbec necítí. Matka Tereza řekla: „*Nemyslím si, že je tu někdo, kdo potřebuje Boží pomoc a milost tak moc jako já. Někdy se cítím tak bezmocná a slabá. Myslím, že proto Bůh používá právě mě.*“ A něco na tom bude, Ježíš Pavlovi řekl: „*Stačí, když máš mou milost;*

vždyt' v slabosti se projeví má síla.“
(2. Korintským 12, 9)

Připravme se na boj

Pokud to myslíme s Bohem vážně, chceme s ním jít na hlubinu, připravme se na boj. Protože: „*Zlý neútočí na ty, kdo jsou ztraceni; útočí na ty kdo jsou vědomí, ty, kdo jsou blízko Bohu.*“ (sv. Paisios z Athosu)

Musíme si uvědomit, že jsme v duchovním boji. „*Nevedeme svůj boj proti lidským nepřítelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla. Proto vezměte na sebe plnou Boží zbroj, abyste se mohli v den zlý postavit na odpor, všechno překonat a obstát. Stůjte tedy, opásáni kolem beder pravdou, obrnění pancířem spravedlnosti, obuti k pohotovému službě evangeliu pokoje a vždycky se štítem víry, jímž byste uhasili všechny ohnivé střely toho Zlého. Přijměte také ‚přilbu spasení‘ a ‚meč Duchů‘, jímž je ‚slovo Boží‘. V každý čas se v Duchu svatém modlete a prostě, bděte na modlitbách a vytrvale se přimlouvejte za všechny bratry...“ (Efezským 6, 12-18)*

A při všech svých zápasech pamatujme, že: „*Každá myšlenka, která přináší zoufalství a těžký zármutek je od d'ábla.*“ (sv. Josef Hesychasta)
Bůh nás nikdy neuvádí do zoufalství a zármutku, Bůh nás napomíná v

pokoji a lásce. Satan drží své království pohromadě pomocí strachu, Bůh drží své království pohromadě pomocí lásky.

Je čas vykročit

Musíš se rozhodnout. Pokud cítíš, že tě Bůh volá na hlubinu, měl bys vykročit. Ano, měl bys vykročit, právě tady a teď. Možná že už totiž žádná další příležitost nebude.

„...Jestliže dnes uslyšíte Jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce...“
(Židům 3, 15).

- 1) Matouš 11, 28-30; Židům 4,10
- 2) Jan 14, 9
- 3) Genesis 1, 26-27;
Koloským 1, 15-16; Efezským 2,10
- 4) Genesis 9, 20-29
- 5) Genesis 27
- 6) Exodus 2, 11-15
- 7) Jozue 2
- 8) Jonáš 1
- 9) 2. Samuelova 11
- 10) Skutky 8, 1-3; Skutky 9, 1-31

Filip Uhřík

*

**VZDĚLÁVEJTE
SE**

Jaroslav Vítek

Evangelický kalendář 2025

V kostele, kam jsem v dětském věku s rodiči chodíval, to bylo napsáno. Hůlkovým písmem na zdi

kůru pod varhnami: „I vy, jako kamení živé, vzdělávejte se v dům duchovní.“ Pod ním byla jednička, jméno Petr a další jakési číslice.

Moc jsem tomu nerozuměl, ale celkem mi nevadilo, když je v kostele napsáno, že lidé se mají vzdělávat. Obdobně jsem tehdy vnímal, když tam jednou kterýsi bratr presbyter předčítal z Bible dlouhé, nerosozumitelné věty, z nichž jedna končila důrazným prohlášením: „Boží vzdělání jste.“ Co jiného by to mělo znamenat, než že Bůh chce, aby lidé byli vzdělaní.

Snad mi čtenářská obec promine, že jsem později úplně nevystačil s tím, jak jsem křesťanskou zvěst vnímal v dětství – nadto v dětství školou povinném. Ano, šlo o křesťanskou zvěst; ty dvě zmíněné věty skutečně pocházejí z Nového zákona (1. list Petřův 2,5; 1. list Korintským 3,9). Ještě řadu let poté se sice v evangelických kostelech četlo z Biblí Kralické, leč mezi jiným bylo časem potřeba zvyknout si na to, že nejen její větná stavba a některé slovesné tvary neodpovídají současné podobě jazyka, ale najdou se tam slova, která mohou znamenat něco značně jiného než znamenala o čtyři století dříve, když je Jan Blahoslav přeložil českému čtenáři. Tudiž se v 16. století vzdělávaly domy, jak církevní, tak světské, domy kamenné i duchovní.

Samo slovo „vzdělání“ v tom dávno zapomenutém významu je přiléhavé, výstižné. Předponou „vz“ napovídá, že půjde o děj, pohyb, řadu změn, které mají sympatický směr. Směřují vzhůru. Jedno slovo tak postačuje k tomu, aby vyprávělo. Nejdřív kamsi přivezou a složí materiál, kdo jde kolem, má to na očích, ale většinou neví, jak to bude vypadat. A pak se toho ujme někdo další, začne tomu dávat podobu, jednotlivé části spojí tak, aby se o sebe pevně opřely. Má to základy a zdi, síně a komory, dveře, okna a nade vším bude střecha. A třeba bude možné být tam doma, být tam s lidmi, k nimž patřím. Ze stavby, která probíhala, bude jednou stavba, která je vybudovaná a bude k užítku a radosti.

Budiž – ale proč si dnes všimat toho, co se označovalo jako „vzdělání“ kdysi velmi dávno? Vždyť to ještě lidé nejenže neměli internetové vyhledávače a mobily, ale dokonce tehdy nikdo neznal ani propisku.

Je přece jisté, že sledované slovo „vzdělávat se“ mezitím beze zbytku obsadilo zcela novou pozici – je z něj výraz pro soustavné osvojení poznatků, vědomostí, prvků spoluputvářejících kulturní identitu našeho světa. Jak k takové proměně významu došlo, určitě dokáže vysvětlit jazykozpytec. Rád mu to přenechám a spokojím se s dobrým pocitem.

Docela mě totiž těší, že zrovna tomu osvojení poznatků, atd. se v nové době říká osvědčeným slovem „vzdělání“. Mému laickému pochopení skvěle vyhovuje, že jde o změnu k lepšímu. Kdo se vzdělává, zpracovává to, co bude jemu a druhým lidem k užítku. Kdo se vzdělává, proměňuje se, a to dobrým směrem, prospívá mu to. Činí dobře.

*

Nejpozději teď musí přijít ke slovu alespoň jedna námitka, nebo spíše celá hromada menších, navzájem příbuzných.

Každý, kdo někdy něco stavěl, dobře ví, co to dá práce. A se vzděláním v dnešním smyslu slova to není jinak. Je pracné. Někdy ta práce může být zábavná, ale ani tehdy se nedá udělat nedbale, nejde to samo, vzdělávaný člověk se toho musí účastnit, propracovat se tím. Což mimo jiné znamená další obtíž: chce to čas. Ten čas, který by se mnohdy, zas a znovu dal využít mnohem lákavějším způsobem. Buď pohodlněji, nebo výnosněji. Jenom málokdo nezačne v průběhu let chápat přísloví, že čas jsou peníze. A nelze zanedbat, že i některé osobnosti ve společensky nejvyšším postavení hlasitě zastávají přesvědčení, že peníze jsou vždycky až v první řadě. Není tedy vzdělání už samo o sobě plýtváním časem? A to

ani nepřihlížíme k tomu, že skutečně jenom málokdy je zadarmo. Kdo dosud pokládá třeba povinnou školní docházku zdarma za samozřejmost, měl by se rezignovaně smířit se všemi nedostatky, které se v této oblasti školství u nás mnohde projevují. Inu, je to nařízeno jako povinné, a tudíž to musí být zdarma – co od toho čekat?

*

Měl jsem psát o vzdělání, a měl bych se tedy rovnou pokoušet o odpověď. Ale prosím, aby směl pokračovat oklikou a vrátiti se ještě jednou tam, kde jsme byli na začátku – do prostředí, do něhož patří ten kostel v úvodu. Mám teď znovu na mysli církve a lidi v ní, snad je to pro čtení v *Evangelickém kalendáři* dovoleno.

Už v prvních stoletích církve se prý někteří ptali, zda místo té námahy se vzděláním by nebylo účinnějším, kdyby věřící člověk poznával a věděl prostě jenom to, co mu vnukne Duch svatý. Copak to není dost? Ať prý se křesťané věnují potřebnější záležitostí.

Připusťme, že je to lákavá myšlenka. Křesťan přece nespolehá na lidskou moudrost, ale na moudrost shůry. K tomu, co poznává o sobě a o světě potřebuje, aby mu Boží moc a moudrost otevírala oči a uši, mysl a srdce. Proč by se neměl obejít bez dopomáhání jiných lidí?

Když církev teprve získávala své místo v našem světě, bylo zapotřebí zastávat se křesťanského vzdělávání. Tehdy napsal učitel církve Augustin, že takovou pomoc jiných pravděpodobně není možné postrádat takřka od samých začátků setkávání s tím, co je potřeba znát. Už když se člověk učí číst, potřebuje prý, aby mu nějaký jiný člověk pomáhal. Zdá se, že to dosud tak mezi lidmi bývá. A v nové době se tuším dokonce pokládá za jisté, že bez druhých lidí by nebylo možné, aby se lidský jedinec naučil mluvit. Řekl bych, že i na této jedné dovednosti dost záleží. Bez dalších lidí a jejich spokuúčasti to zkrátka nejde, leč bycho se spokojili s dorozumíváním skřeky.

*

Přesvědčivě ovšem může zaznít argument, že dobrému křesťanu přece stačí, když bude milovat Pán Boha i své bližní a pro ně všechno činit ochotně a s láskou. Proč by k tomu mělo být potřebné jakési vzdělání. Opravdu tomu argumentu však porozumím teprve tehdy, až se dovíím, co v tomto případě znamená „všecko“. Jsou to prostě věci a činnosti, na něž jsem si zvykl a už dávno jsem se je jakžtakž naučil?

V kdekterém zaměstnání se dnes setkáváme s tím, že žádný pracovník nevystačí s tím, co se naučil kdysi na začátku – málo platné bývá

vysvětlovat, že tehdy to přece bylo všemi přijímáno. Činit dobře bližnímu a uskutečňovat přikázání lásky znamená usilovat o rozpoznání, co je potřeba dnes – a naučit se to. Láska k bližnímu nemůže (byť s ochotou či nadšením a vroucím srdcem) používat konzervy s dávno prošlou lhůtou s odůvodněním, že před desítkami let se jejich obsah velice osvědčil a byl tehdy hojně doporučovaný uznávanými autoritami.

Vzdělání podporuje možnost být kritický k vlastním doměnkám, návykům, stereotypům. Jak k mým vlastním, tak k těm, které mi někdo předkládá. Pro křesťanské postoje je toho naléhavě třeba. O křesťanech se říká: Jsou to věřící lidé. Znamená to, že kdo je „věřící“, ten věří skutečně všemu, co našel na internetu nebo zahlédl v televizi?

*

Kristovi učedníci žijí v lásce, a to tak, že zachovávají, co přijali od Krista. Je omyl domnívat se, že to nejlépe zvládnou, když pečlivě zakonzervují své někdejší postoje a někdejší podobu církve. Evangelia nám o tom zachovala jedno z Ježíšových podobenství – říká se mu podobenství o hřivnách (evangelium podle Matouše 25,14-30; evangelium podle Lukáše 19,11-27). Víc než o hřivnách se tam ovšem povídá o správcích svěřeného jmění. Jeden z nich se nakonec pochlubí, jak

chytře to vymyslel, aby tu část, kterou měl na starosti, ponechal netknutou – uchráněnou v té nejpůvodnější podobě. Je s tím odmítnut, dokonce ho majitel přísně ztrestá zrovna za snahu vyhnout se ve svěřeném úkolu námaze a nic neriskovat.

Být „živými kameny, z nichž se staví duchovní dům“, jak kdysi psal křesťanům Petr (1. list Petřův 2,5), je příležitost společně hledat, co je spolehlivé a věrné, oč je a bude možné se opřít, čemu a komu se dá věřit a co čekat. Vzdělání v tom pomáhá. Na dobré stavbě by bylo nemoudré nevímat si ochotného a užitečného pomocníka. Je rozumné přijmout ho do služby.

Vzdělávejme se.

Převzato z „Evangelický kalendář 2025“
Kalich Praha 2025

Každý čtvrtek se v našem společenství ozývají dětské hlásky, které chválí Boha zpěvem. NOTIČKA –

tak se jmenuje náš malý, ale nadšený dětský sboreček. Je nás kolem osmi dětí a byli bychom rádi, kdyby nás bylo i více. Každý hlas je důležitý.

Děti zpívají s radostí, ať už se chystají na vystoupení při bohoslužbě nebo jen tak pro potěšení. I když ne vždy je vše dokonalé, hlavní je, že zpíváme Bohu a že nás to baví! Některé děti se zapojují i svou hrou na hudební nástroje. Často využíváme zobcové flétny a přibyl nám už i klarinet.

Chtěla bych moc poděkovat všem rodičům, kteří mi děti do Notičky pravidelně posílají, bez nich by to totiž nešlo.

Michaela Kovářová

DĚTI PÍŠÍ BOHU

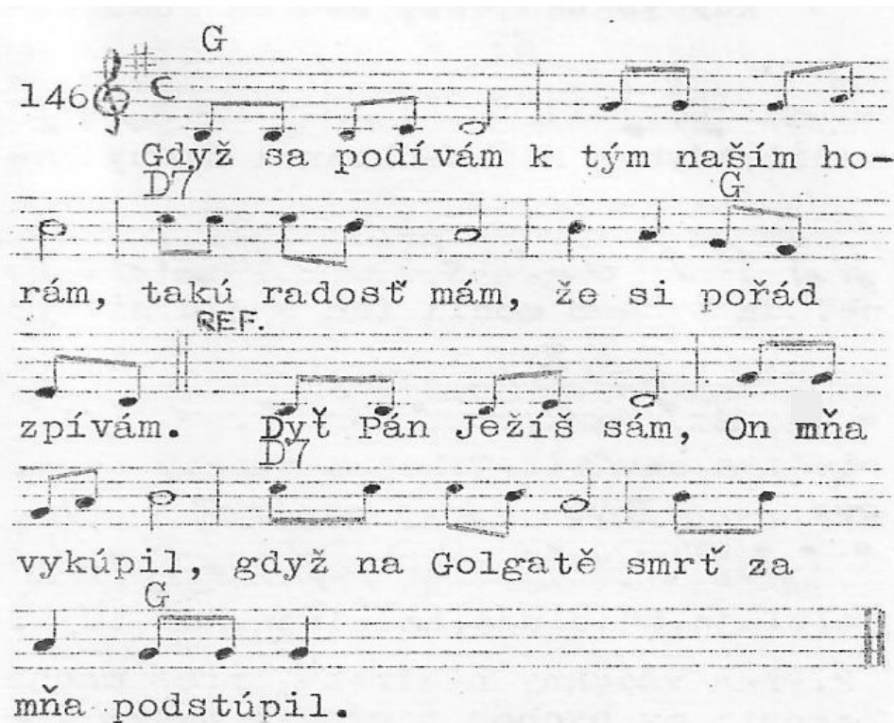
*Milý Bože,
je pan farář dobrý
kamarád a nebo se
máke jménem pracovní?*

David

Děti píší Bohu – edice úsměvy
Karmelitánské nakladatelství 2007

...z našeho valašského kůta...

písnička, dva příspěvky z kronik a jeden fór

146 G
C
Gdyž sa podívám k tým naším ho-
rám, takú radost mám, že si pořád
REF.
zpívám. Dyť Pán Ježíš sám, On mňa
vykúpil, gdyž na Golgatě smrt' za
mňa podstúpil.

2.V práci, ve škole mám moc starostí
a gdyž nevím dál, zastavím sa, zpívám.

3.A gdyž přijdu dom, práci zasej
mám, šak při tom všeckém já si po-
řád zpívám.

4.Potom idu spať, za mnú celý deň,
Bohu děkuju, veselo si zpívám.

Melodie: valašská lidová - „My sme valaši“, Text: Milan Michalík
Zpěvníček „ZPÍVEJ“, samizdat ČCE Hošťálková 1976

O ÚDOLÍ ŠTRBKOVÁ SE VE 30. LETECH V SOKOLSKÉ KRONICE PÍŠE...

Zpracoval a napsal R. A. Kadlec, učitel, kronikář

O údolí Štrbková zmínila se listina r. 1505 jako o „pamostatné“ vsi, která se časem jmenovala Escrekow, Ščekow, Štrbkow, Ščebkov, Štrpkow. Osada zanikla vydrancováním. Hošťalovjané získali tuto ves zakoupením luk a prokemků, takže pak přešla úplně v katastr. Fojtem vsi Štrbkové obýváno bylo místo na „dvacatině“ a náležel mu dvacátý díl obce. Obec měla též svůj mlýn v poutěsece k Hošťalkové, který se zachoval až do našich dnů. V 17. století platili občané poddání vrchnosti k luk a pasek v horách ve Štrbkové daň v groších.

Mapka katastrálního území obce Hošťálková, Ratiboř a Kateřinice

Ze Sokolské kroniky, jednoty Hošťálková vybral Milan Michalík; redakčně upraveno

1876

Dne 2/2 prohlížely se účty, kteréž v pořádku nalezeny byly. Namísto poděkovavšího se církv. Kurátora Jana Hlubík č. 20 zvolen byl Jan Kubičik č. 25 a na místo poděkovavšího se církv. hospodáře Štef. Rafay č. 105 zvolen Štef. Kovář 102. Oba poděkovavší se vyznačili pílností a horlivostí při stavbě školy, začež sobě vděk církve vydobyli. S odřeknutím se kurátorstva přestala u Jana Hlubíka i předešlá horlivost a ochotnost pro církve, ačkoli co presbyter měl jí i nadále dokazovati.

Dne 5/3 t. r. na žádost p. učitele uzavřelo se, aby se na ¼ ročně plat peněžitý zaplatil, jelikož by jinak nebyl v stavě v službě setrvat.

Dne 10/4 přišel povoláný podučitel p. Jos. Pospíšil k nám a po svátcích Velikonočních vyučování započal. Presbyterstvo ujednalo s ním roční službu 300 zl. r. č. a byt.

Posvítka nověpřistavené školy.

Dne 16/6 1876 byla zdejší ev. a. v. nověpřistavená škola a sice 2 třídy skrze důst. p. Supr. náměstka a seniora bratrství Suchdolského p. Jana Szepeszy posvěcená, při kteréžto

příležitosti místní farář řeč zadržel ze Žalmu 127, 1.2. Hospodin, kterýž až posaváde pomáhal stavěti, pomáhejž všemohoucí rukou svou i udržovat!!

Na počátku měsíce srpna přijal Pospíšil povolání učitele v Prženské filiálce Mikulůvce, kamž se také hned přestěhoval. K charakteristiky z jeho života se poznamenává, že vlohly i spůsobilost k vyučování by se u něj nacházela, avšak dobrá vůle, vytrvalost k vyučování mu scházela. V oblíbení měl zábavné čtení, vyražení a pohodlný dobrý život!

V polovici října t. r. přibyl k nám p. Svoboda a místo podučitele na naší škole přijal. Církev ujednala s ním 300 zl. ročně a dříví k topení. Na cestu se mu dali náhradit 15 zl,- Jelikož ale žádné svědectví neměl, tehdy nemohl ani k potvrzení předložen býti, a proto ponechán co prozatímní výpomocný učitel.

1878

Jelikož p. Josef Rolčík do Rusavy za učitele povolán byl, kteréž i přijal a v polovici ledna se tam přestěhoval, povolala církev na místo jeho čekatele učitelství p. Ed. Szepeszyho ze Suchdolí, který na konci ledna k nám se přistěhoval a v únoru vyučovati počal.

1879 a 1880

Roky tyto možno nazvati nejen pro zemi Moravu a všecky země k rakouské říši přináležící nýbrž zvláště i pro naši zdejší chudou církve nad míru těžkými. Předně zemčata

náramně v zkázu braly, tak že lidé neměli – ač tyto hlavní pokrm zdejší jsou – co jísti, ozimy pro nepohodný čas jarní byly téměř všechny zaorány, a kdo nezaoral sotva že símě zpět obdržel. Vydělky nádenické byly i přes zimu slabé, v létě ale slabší, jelikož sedláci nemajíce peněz museli svou práci polní jak sami mohli vykonati. I ze žní lidé velmi malé vydělky domů přinesli.

Těžké tyto časy zapříčinily hromadné stěhování se zdejších hospodářů do Ameriky, v roce 1880 výše 50 duší se vystěhovalo, jejich majetky aspoň o 1/3 za menší cenu odprodavše, než zač stála. Následkem tohoto stěhování mnohé grunty se rozkouskovaly, jiné opět na jinověřící prodány byly; pakli ale co od našich církevníků kúpeno bylo, stalo se to na dluh – které kdyby se měly zlé léta opěťovati – je na mizinu přivésti musí.

1881

Rok tento jest a zůstane pamětným nejen pro nynější pokolení v Hošťálkové, ale i pro budoucí potomky její. V roce tomto totiž zakoupena pozemnost k faře č. 29 za 1425 zl. kteroužto tuto kupní cenu sl. Ad spolky z jednotlivých od r. 1873 církvi naši udělených sbírek k tomu cíli složili, aby duchovní této církve, počas trvání této církve, užitek z této pozemnosti co podporu jejich prabídného platu užívali. Hospodin buď z tohoto vzácného daru chválen, a odplat' bohatě dobrodincům lásku

jejich svou láskou.

Jiná paměti hodná věc pounamenání zasluhuje, že totiž slavná církev ev. Waldheim na prosbu duchovního darovala naší církvi svaté nádoby k přísluhování Večeře Páně nemocným. Nádoby tyto byly v den 100 ročního jubilea při slavnostních službách Božích k svému účelu posvěceny. Dar tento lásky oblíb sobě Hospodin co oběť milou a odplat' bohatě dobrodincům: těm však jenž z těchto nádob tělo a krev Páně k svému posilnění a utvrzení u víře požívati budou a potěchu hledati, popřej Hospodin tak požívat, aby duše jejich nežíznily na věky!

Další část sborové kroniky se opět pokusil přepsat Milan Michalík

...a eště jeden valašský

Čuli ste to? Na Piovařiskách je smečka vlků! No, je ich tam prý aspoň dvanást!

Ale nepovídajte strýcu, nepovídajte.

Tož, možná né dvanást, ale sedum ich tam bude.

Ale nepovídajte strýcu, nepovídajte.

Pět vlků tam na chybu je.

Ale nepovídajte strýcu, nepovídajte.

Dvá sa tam určité potulujú!

Ale nepovídajte strýcu, nepovídajte.

No, jeden tam jistě je!

Ale nepovídajte strýcu, nepovídajte.

Tož, cosi sa tam šústlo.

Od Jarka Vítka, svého spolužáka ze základní školy slyšel, převzal a parafrázoval Milan Michalík

SVĚDECTVÍ PSANÉ ŽIVOTEM

Při jedné návštěvě jsme s manželem vyslechli zvláště dojemné vzpomínky dcery, která pečovala o svou maminku. Vyprávění začíná, jak jednoho dne se mamince přitížilo, a tak se ona dcera rozhodla zavolat záchranku i přes to, že si to maminka nepřála.

Když zdravotníci přijeli a viděli, že je třeba maminku odvézt pozvedla ona žena hlas a pravila: „Prosím vás nikam mě nevezte nic se mnou nedělejte, já se už těším na setkání s Pánem Ježíšem. Už chci jít k Němu!“ Záchranáři zůstali v údivu stát ve dveřích a řekli: „Co nám to tady paní říkáte, to nám ještě nikdo neřekl. Všichni chtějí, abychom jim nějak pomohli, aby se jim ulevilo a vy nic nechcete!“ To, co slyšeli bylo pro ně něco tak nesku-tečného, že hodnou chvíli stáli a nemohli ani odejít. Když se však ujistili, že to maminka myslí vážně, odjeli s tím, že když bude třeba ať jim dcera znovu zavolá. Uložila tedy maminku do postele s jejím pokynem ať je klidná, že vše bude v pořádku, všechno bude dobré říkala: „Já to tak chci, už se těším na setkání s Pánem Ježíšem, jen si potřebuji odpočinout.“

Druhý den ráno se zase mamince

přitížilo. Pro její rychle zhoršující se stav dělala dcera poslední pokusy zachránit jí život ještě před příjezdem znovu volaných zdravotníků. Ti však konstatovali, že maminka právě zemřela a další pokusy o záchranu jsou již marné. Navíc to byli ti samí záchranáři, jako předchozí den. S údivem na sebe vzájemně hleděli. Dcera pravila: „To jste zase vy?“ Záchranáři řekli: „A to je zase ta paní? Tady my už nic nezmůžeme.“ Byl to rychlý odchod ženy, která si už moc přála být se svým Spasitelem Pánem Ježíšem, v kterého uvěřila v průběhu svého života a jemuž vyznala všechny své hříchy.

On je ten, který může být i tvým Zachráncem, pomocníkem v životě, Rádcem a Učitelem. Světlem, které svítí v temnotě a ukazuje směr a cestu do Božího království.

To, co ona dcera viděla u své maminky, když žila a pak, jak odcházela z tohoto světa, bylo pro ni, tak silné svědectví, že už zůstalo v jejím nitru a navždy změnilo její život. A jak říkala: „Vždy už si budu pamatovat úsměv, kterým se mamincina tvář rozzářila, když umírala.“

Pravdivé je přísloví: „Ač zemřeli ještě mluví.“

Na vlastní oči viděla, jak umírá člověk, který to myslí s vírou vážně. Beze strachu ze smrti. S radostí a toužebným přáním být už se svým

Spasitelem. Toto svědectví života maminky zasáhlo hluboce její srdce. Vzala vážně Boží Slovo, které čte a v němž nalézá odpovědi na mnohé své otázky života. Sama odevzdala život Pánu Ježíši a stále se modlí za své děti a vnuky, aby i oni byli zachráněni. Její víru posilují i některé vyslyšené modlitby.

Pán Ježíš řekl: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“ (Jan 14,6) A dále: „Jestliže doznáváme své hříchy, On je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti.“ (1Jan 1,9) A také Ježíš řekl: „Já jsem vzkříšení a život, kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?“ (Jan 11, 25-26)

Volně zpracováno podle skutečné události.

Jana Uhříková

ZAUJALO MĚ...

Každý večer ve čtvrtek běží na televizi NOE rozhovory slovenského komentátora Štefana Hríba s různými osobnostmi. První letošní čtvrtek byl jeho hostem známý slovenský herec, herec excelentní,

Martin Huba. Hovořili o současné situaci v současné slovenské společnosti včetně situace politické. Ale o to nejde. Martin Huba mluvil o tom, že různé osobnosti včetně premiéra se ve svých projevech vyjadřují hrubě a hulvátsky; pomalu se to považuje až za normální. Avšak on upozornil na to, že takové způsoby vyjadřování nejsou projevením síly, ale projevem strachu. Možná si také myslíme, že když jsme silní, nebo si to aspoň myslíme, tak se můžeme hrubě vyjadřovat. Avšak Martin Huba upozornil právě na to, že je to právě naopak a že je to vlastně projevem strachu. Zaujalo mě to a myslím, že má pravdu. A tak je dobré podívat se kolem sebe a především se podívat na sebe.

Nyní malý exkurs: *Karel Čapek ve své knize „V zajetí slov“ píše asi toto: „Se ‚všemi‘ jsme náramně snadno hotovi; ‚Všechny‘ můžeme spasit, jestli svět přistoupí na naši formuli, ale spasit jednoho každého, to by, holenku, byla páračka náramná. Začít ode všech je tuze lehké; těžší je začít od kohokoliv; a nej-těžší je začít od sebe.“*

V rozhovoru s Martinem Hubou ale nebylo řečeno, že se člověk nesmí rozhněvat, ale co s tím dál?

I Pán Ježíš se rozhněval; v evangeliu o tom čteme několikrát. V evangeliu podle Marka, ve 3. kapitole čteme příběh, kdy se v sobotu

milosrdenství boží

přichází v tajemství
dotekem milosti

otevívá okno
mého domu

rozsvěcuje světlo
všude
kam zamířila tma

nikdo tmu
neprostoupí
svou vůlí

pouze milostí
a milosrdenstvím

jeho slovy
vše osvěcuje

dotváří
naši sílu

pomáhá
pochopit

pozdržet víru

*Miloš Vavrečka
když pod kůži tak perem
Profi-tisk, Vizovice 2023*

Ježíš potkává v synagoze s člověkem s odumřelou rukou a představení synagogy čekali, zda jej v sobotu uzdraví, aby jej obžalovali. Čtete tam: *Tu se po nich rozhlédl s hněvem zarmoucen tvrdostí jejich srdce a řekl tomu člověku: „Zvedni ruku.“ (Mk 3,5)* Podle Ježíšova příkladu je možné se hněvat, ale s tím, abychom byli smutní, když takový člověk dělá něco zlého, co vyvolalo hněv. A můžeme připojit slovo apoštola Pavla: *Hněvejte se a nehřešte; slunce at' nezapadne nad vašim hněvem.*

Ale zpět k rozhovru s Martinem Hubou. Pokračuje v souvislosti s projevy veřejných činitelů říká asi toto: *„Všímejme si, jak tito lidé mluví; a vidíme-li že se vyjadřují hulvátsky a pohrdavě k ostatním lidem, pak se rozhodujeme, zda je do veřejných funkcí volit. Nechci dělat žádnou předvolební agitku, ale v situaci, kdy vidíme, že „jeden je za osmnáct a druhý bez dvou za dvacet“, nám to může pomoci v našem rozhodování. Když se někdo vyjadřuje pohrdavě a hulvátsky, tam je dobré dát si pozor, byť by sliboval hory doly, zlaté časy, významné změny a světlé zítřky, když bude zvolen. Za hulvátstvím není odvahy, ale strach.*

Zaujalo mě toto slovo Martina Huby a myslím si, že je to slovo dobré a moudré. *Milan Michalík*

SALÁR

Salár můžete zaplatit těmito způsoby:

1. **V hotovosti** – osobně po skončení bohoslužeb sestře pokladní Kamile Čevelové.
2. **Bezhotovostně** – převodem na účet č. **112 734 180/0300**:
 - Variabilní symbol: vaše číslo popisné;
 - Zpráva pro příjemce: salár, vaše jméno a příjmení.
3. **Bezhotovostně – pomocí QR kódu**
 - Doplníte částku;
 - Variabilní symbol: vaše číslo popisné;
 - Zpráva pro příjemce: salár, vaše jméno a příjmení.

QR Platba

DAR SBORU

Kromě saláru je také možné poskytnout sboru finanční dar k určitému účelu. Jeho úhradu můžete provést následujícími způsoby:

1. **V hotovosti** – osobně po skončení bohoslužeb sestře pokladní Kamile Čevelové.
2. **Bezhotovostně** – převodem na účet č. **112 734 180/0300**:
 - Variabilní symbol: vaše číslo popisné;
 - Zpráva pro příjemce: dar, jméno a příjmení.
 - Specifický symbol dle zvoleného účelu:
 - 100 – Dar pro mládež;
 - 200 – Dar pro potřeby sboru;
 - 400 – Dar na Jeronýmovu Jednotu;
 - Pokud nebude SS uveden – bude dar přijat pro potřeby sboru.
3. **Bezhotovostně – pomocí QR kódu**
 - Doplníte částku;
 - Variabilní symbol: vaše číslo popisné;
 - Zpráva pro příjemce: dar, vaše jméno a příjmení.

QR Platba

DAR NA REKONSTRUKCI SBOROVÉHO DOMU

1. **V hotovosti** – osobně po skončení bohoslužeb sestře pokladní Kamile Čevelové.
2. **Bezhotovostně** – převodem na účet č. **2802044389/2010**:
 - Variabilní symbol: vaše číslo popisné;
 - Zpráva pro příjemce: vaše jméno a příjmení.
3. **Bezhotovostně – pomocí QR kódu**
 - Doplňte částku;
 - Variabilní symbol: vaše číslo popisné;
 - Zpráva pro příjemce: vaše jméno a příjmení.

QR Platba

Uhrazené dary sboru je možné použít pro snížení daňového základu. Potvrzení vystavuje počátkem nového kalendářního roku na Vaši žádost (můžete zaslat e-mailem) sestra pokladní Kamila Čevelová, e-mail: [kamila.cevelova\(zavináč\)seznam.cz](mailto:kamila.cevelova(zavináč)seznam.cz)

Za zaplacení saláru a dalších darů děkujeme.

„Každý ať dává podle toho, jak se ve svém srdci předem rozhodl, ne s nechtí ani z donucení; vždyť radostného dárce miluje Bůh.“ 2. Kor. 9,7

MILÍ BRATŘI, MILÉ SESTRY,

předkládáme Vám stručný výhled na letošní rok 2025. Podrobný rozpočet spolu s hospodařením za loňský rok jsme jako staršovstvo předložili sborovému shromáždění, které se konalo 30. března 2025.

Děkujeme vám všem, kdo všestranně podporujete činnost sboru - svou přítomností, modlitbami, praktickou pomocí, ale také finančními dary. To vše je nezbytné pro fungování života sboru.

Často se ptáte, jakou výši příspěvku (salár, účelové sbírky) by měl zaplatit každý člen sboru za daný rok. Než se k tomu dostanu, je důležité si říct, že vaše finanční dary jsou součástí sborových příjmů, ze kterých se platí náklady na otop, vodu, elektřinu, plyn, kancelářské potřeby, cestovné, telefon, poštovné, vzdělávání pracovníků s dětmi, dorostem a mládeží, různé opravy atd. Zároveň každoročně odvádíme za každého člena sboru finanční částky na seniorát a na ústředí církve (seniorátní a celocírkevní repartice a personální fond).

Vaši Bible mluví o desátku. Církevní zřízení a řády ukládají každému členu církve přispívat nejméně 5% z vlastních příjmů. Kolik nakonec do sboru přispějí, je ale na každém z nás, jak se ve svém srdci rozhodneme.

Počet členů k 1. 1. 2025 je 710, z toho je 109 dětí a studentů. Těch, kteří mají příjem, je 601 členů. V roce 2024 přispělo na provoz sboru 294 členů a několik dalších dárců. Věříme, že jedním ze způsobů, jak se projevuje naše víra, je finanční štědrost. Proto se chceme této vlastnosti učit, a štědře podporovat růst Božího království jak v rámci našeho společenství, tak mimo něj.

Odvody za rok 2025:

Personální fond	457 673,- Kč
Seniorátní repartice	17 673,- Kč
Celocírkevní repartice	72 419,- Kč

Celkem **547 765,- Kč**

ODVOD na 1 člena za rok 2025	771,50,- Kč

Celkový rozpočet (i s odvody) na rok 2025	2 132 585,- Kč
Počet členů	601

DOPORUČENÝ PŘÍSPĚVEK NA 1 ČLENA	3 548,- Kč

V současné době dokončujeme rekonstrukci fary, na kterou jsme vynaložili již téměř 4 500 000,- Kč a k jejímu dokončení potřebujeme zhruba 700 000,- Kč + finance na vybavení (kuchyň, vestavěná skříň, židle do malého sálu atd.). Toto dílo se daří díky společnému úsilí a obětavosti mnohých.

**DĚKUJEME ZA FINANČNÍ, PRAKTICKOU I MODLITEBNÍ PODPORU
NAŠEHO SBORU.**

Vaši Štěpán Marosz - farář, Jana Flachsová - kurátorka

TÝDENNÍ SBOROVÝ PROGRAM

PONDĚLÍ

12.45 hodin – náboženství ve škole (1. – 5. třída)

ÚTERÝ

18.00 hodin – cvičení sborového zpěvu

19.00 hodin – rozhovor nad Bibli

STŘEDA

17.00 hodin – biblická hodina v komunitním domě

18.30 hodin – modlitební setkání žen (každý lichý týden)

ČTVRTEK

13.30 hodin – konfirmační příprava

17.00 hodin – cvičení dětského pěveckého sboru „Notička“

PÁTEK

18.00 hodin – mládež (dle domluvy)

SOBOTA

17.30 hodin – staršovstvo (první sobota v měsíci)

NEDĚLE

9.00 hodin – modlitební setkání

10.00 hodin – nedělní bohoslužby

10.00 hodin – nedělní škola

16.00 hodin - tělocvična

*Řešení kvízů: str. 16 – Nesl svůj kříž a vyšel z města na místo zvané lebka,
hebrejsky Golgota*

str. 17- Vzkríšený Ježíš se svými učedníky

VELIKONOČNÍ A NÁSLEDNÝ PROGRAM 2025

13. dubna: NEDELE KVĚTNÁ

– bohoslužby v 10 hodin ve sborovém domě

POSTNÍ VEČERY

14. – 17. dubna – večerní shromáždění vždy v 18 hodin

Pondělí 14. dubna slouží br. Lubomír Čevela

Úterý 15. dubna slouží br. Jan Uhřík

Středa 16. dubna slouží br. Zdeněk Žamboch

Čtvrtek 17. dubna svátek nekvašených chlebů

z organizačních důvodů (příprava jídla)

je nutné se k účasti na sederové večeři předem

přihlásit na tel. čísle 739 091 325)

18. dubna: VELKÝ PÁTEK

– velkopáteční shromáždění se čtením pašijního textu a s Večeří Páně, v 10 hodin ve sborovém domě

20. dubna: NEDELE VELIKONOČNÍ

– bohoslužby v 10 hodin ve sborovém domě,
s Večeří Páně

21. dubna: VELIKONOČNÍ PONDĚLÍ

– společné bohoslužby s okolními sbory
v 9 hodin v ČCE Jablůnka

4. května: SBOROVÝ ZÁJEZD

9. – 10. května: **BIBLICKÁ STEZKA PRO DĚTI**
11. května: **RODINNÉ BOHOSLUŽBY**
v 10 hodin ve sborovém domě
11. května: **BOHOSLUŽBY PRO SENIORY**
s Večeří Páně v 15 hodin ve sborovém domě
23. května: **NOC KOSTELŮ** kostel v 18 hodin
30. května: **ČTVRTEK – NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ**
bohoslužby v 19 hodin ve sborovém domě
1. června: **SENIORÁTNÍ EVANGELICKÁ NEDĚLE**
ČCE Hošťálková
8. června: **SVATODUŠNÍ NEDĚLE**
– bohoslužby v 10 hodin v kostele, s Večeří Páně
9. června: **SVATODUŠNÍ PONDĚLÍ**
– společné bohoslužby s okolními sbory
v 10 hodin (místo bude upřesněno)
8. června: **VÝLET NEDĚLNÍ ŠKOLY**
22. června: **RODINNÉ BOHOSLUŽBY**
na závěr školního roku v 10 hodin;
slavnostní otevření zrekonstruované fary
14. – 19. července: **PŘÍFARSKÝ TÁBOR PRO DĚTI**
30. srpna: **NEDĚLE**
– zahájení školního roku,
- vyslání pracovníků s dětmi, dorostem a mládeží

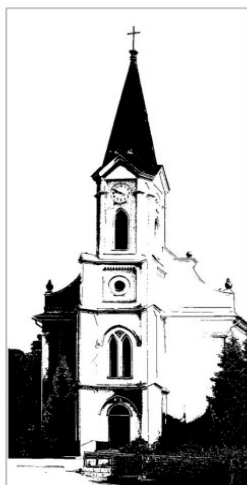
vidíme se

**23. května
2025**

NOC KOSTELŮ

**Kde? - Kostel ČCE Hošťálková v 18 hodin
Srdečně zveme**

DĚTSKÝ PRÁZDNINOVÝ TÁBOR ČCE 2025

- Jaký tábor? - přífarský, příměstský
Kde? - sborový dům ČCE
a okolí
Kdy? - 14. - 19. července
Kontaktní
osoba: - Martin Nevola

Další a podrobnější údaje najdete na informačním plakátku.

PŘÍPRAVA DRUHÉHO ČÍSLA SBOROVÉHO ČASOPISU

Jsme na konci tohoto prvního čísla našeho sborového časopisu a před námi bude příprava dalšího, druhého čísla. Chtěli bychom, aby tento časopis byl přístupný pro všechny, a to není možné bez vás, kteří tento časopis čtete a také něco napíšete. Tématem druhého čísla bude další část modlitby Páně, tedy „Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.“ Nejen téma, ale hlavně skutečnost odpuštění je velmi důležitá a klíčová. Titul jedné knihy je „Vězení s klíčem uvnitř“ a vystihuje skutečnost, že neodpuštěním se vlastně uzavřeme do vězení; toto vězení má klíč, ale ten je uvnitř. Prosba modlitby Páně nám k otevření tohoto vězení ukazuje a pomáhá. Tady končí legrace, tady nastává praktický život. Prosíme, abyste o tom či něčem jiném do těchto novin napsali. Nemusí to být nějaké literární dílo. Může to být vaše úvaha, svědectví, zkušenost, atd. Může to být pro kohokoliv pomoci. Prosíme, přispějte. Děkujeme.

Milan Michalík

KONTAKTY SBORU

Farář: Štěpán Marosz

tel. 739 244 679;

e-mail: hostalkova@evangnet.cz

Kurátorka: Jana Flachsová

tel. 739 091 325;

e-mail: janaflachsova@email.cz

**PASTORAČNÍ NÁVŠTĚVY PODLE DOHODY
S FARÁŘEM SBORU ŠTĚPÁNEM MAROSZEM**

VĚŘIM TĚLA Z MRTVÝCH
VZKŘÍŠENÍ
A ŽIVOT VĚČNÝ. AMEN. †

Linoryt Zbyněk Honzal

**POKOJNÉ,
RADOSTÉ
A
POŽEHNANÉ
VELIKONOCE**

Vydává Farní sbor ČCE Hošťálková. Za obsah článku odpovídá autor.